

少年歌行

หมิ่นยุทธ์
พิชิตเหล่า
ตัวฟ้า 2
ไร้พินนาการ

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
นัฐจรงค์ แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

บทที่ 57

เมืองหิมะมีหญิงงาม

งานร้อยบุปผา ณ เมืองเสวียเยวีย

เมืองเสวียเยวียเดิมมีชื่อว่า 'ต้าฉางเหอ' เดิมเป็นเพียงเมืองธรรมดา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแดนทักษิณ ทว่าทัศนียภาพงดงาม สีสันชวนรื่นรมย์ ภายหลังมีคนกลุ่มหนึ่งซึ่งกล่าวขานกันว่าเป็นยอดฝีมือแห่งยุคในยุทภพ ผ่านมายังที่แห่งนี้ และเพราะสุราของที่นี่เลิศรสจึงรั้งอยู่หลายวัน คนเหล่านี้ถือโอกาสขึ้นหอสูงยามค่ำคืนหลังร่ำสุรา ครั้นได้ทอดมอง ดวงจันทร์นวลผ่องท่ามกลางทัศนียภาพของหิมะบนเขาซึ่งชันก็พลันรู้สึก ปลงอนิจจัง 'นอกเหนือแต่เพียงยังคงเป็นเมืองสามัญ ข้ามผ่านหอเตียงเทียน จึงจะพบเสวียเยวีย*' ด้วยเหตุนี้ยอดฝีมือเหล่านั้นจึงรั้งอยู่ในเมือง และ เพราะชื่อเสียงของพวกมันโด่งดังเกินไป สมญานาม 'เมืองเสวียเยวีย' จึงได้เลื่องลือออกไป นามก่อนหน้ากลับถูกลืมเลือน

ในบรรดา ยอดฝีมือเหล่านั้น มีสตรีนางหนึ่งชมชอบการปลูกดอกไม้ นางเคยปลูกดอกกุหลาบขาวซึ่งงามไม่เป็นสองรองใคร ปลายกลีบดอก แต้มสีม่วง นามว่าจื่อเมย์จี ผู้อื่นรั้งอยู่เพราะทัศนียภาพของเสวียเยวีย

* เสวียเยวีย หมายถึงดวงจันทร์กลางหิมะ

ทว่านางรั้งอยู่เพราะกลิ่นหอมตลบอบอวลทั่วเมืองยามเดือนสี่ สตรีนางนี้เป็นผู้จัดงานร้อยบุปผา นับแต่นั้นงานร้อยบุปผาเดือนสี่ก็กลายเป็นที่นิยมที่สุดของเมืองเสวียเยวี่ทุกปี บรรดาศิษย์สกุลเก่าแก่ที่ถือดีและรักสำราญต่างมารวมตัวกันในเรือนอุ้อวี่ (ม่านพิรุณ) วันนี้เพื่อชมดอกไม้และลิ้มรสสุรา แม้กระทั่งบรรดาเจ้าเมืองเสวียเยวี่ก็ยังมาร่วมงานด้วยตัวเอง

"งานร้อยบุปผายังคงจัดขึ้นทุกปี เพียงแต่หญิงสาวที่เลิศล้ำเช่นนั้นคงไม่ปรากฏตัวอีกแล้ว" คุณชายผู้สวมอาภรณ์ขาวกล่าวอย่างแถมซ้ำ พลางโบกพัดสีม่วง

"ท่านเซียนลั่วสยาก็เป็นหญิงงามแห่งยุคเช่นกัน เพียงแต่น่าเสียดายได้ยินมาว่านางไม่เคยปรากฏตัวในงานร้อยบุปผา แต่ว่าแม่นางสกุลเก่าแก่ที่หน้าตางดงามในสำนักพวกเราก็มีไม่น้อย ไม่เข้าตาท่านพี่สักคนเลยหรือ" ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกายเขากล่าวขึ้น คนผู้นี้คล้ายคลึงกับคุณชายชุดขาวอยู่แปดส่วน เพียงแต่มองดูแล้วอ่อนเยาว์กว่าหลายปี

ทุกหนแห่งในหอล้วนเป็นไม้ดอกและพืชหญ้าสีสดไส่ท่ามกลางกลิ่นดอกไม้หอมรัญจวนทั่วทิศเคล้าคลอเสียงดนตรีบรรเลง แม้แต่เชียวเซอที่ยามปกติพบเห็นอันใดก็ล้วนไม่ใส่ใจยังแผยรอยยิ้มที่พบเห็นได้ยากออกมาให้บรรยาการอันงดงามนี้ มันทอดมองไปยังคุณชายชุดขาวทั้งสอง "สกุลต้วนแห่งเจียงหนาน?"

ดังเสียงที่อยู่ข้างกายมันพยักหน้า "ใช่แล้ว 'ขุนเขาเชียวสลับซับซ้อนสายน้ำทอดยาวไกลลิบตา ฤดูสารทพินผ่าน พฤษภาเจียงหนานมิโรยรา' เป็นสกุลต้วนแห่งเจียงหนานที่โด่งดังในเรื่องความสง่างาม ผู้ที่ดูเยาว์วัยกว่าคือศิษย์เมืองเสวียเยวี่ต้วนเซวียนเหิง อีกคนหนึ่งคือต้วนเซวียนอู่พี่ชายของมัน ผู้นำสกุลต้วนในวันหน้า"

"สง่างามรี เห็นๆ อยู่ว่าก็แค่รักสำราญ" เชียวเซอแค้นเสียดาย

"ท่านพี่เชีย งานร้อยบุปผาครั้งนี้เป็นที่พึงใจของท่านหรือไม่" ซื่อคงฉางเฟิงเป็นเจ้าเมืองในรุ่นนี้เพียงคนเดียวที่ยอมปรากฏตัว มันนั่งอยู่บนห้องรับรองแขกอย่างดีซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของเรือนอุ้ววี่ ปากจิบสุราเล็กน้อยพลางยืมตาหยิไปยังทัศนียภาพข้างล่าง ยามปกติมันรักอิสระ ไม่ถือตัว ยากยิ่งจะได้พบกิริยาสูงส่งาเช่นนี้

บัณฑิตชุดขาวที่อยู่ข้างกายซื่อคงฉางเฟิงสีหน้าลุ่มลึกประดุจสายันที มันทอดถอนใจแผ่วเบาก่อนเอ่ยว่า "เป็นทัศนียภาพงดงาม อันหาได้ยากยิ่งจริงแท้ แต่ว่าทิวทัศน์อันงดงามกลับไม่มีหญิงงาม ช่างน่าเสียดายนัก บัณฑิตนับพัน บทกวีดาราดาษ แต่กลับไม่มีหญิงงาม สุรารสเลิศนี้จึงจืดชืด"

ซื่อคงฉางเฟิงสีหน้าไม่เปลี่ยน เพียงกล่าวว่า "เรือนอุ้ววี่เป็นสถาน เจริญอันดับหนึ่งของเมืองเสวียเยวี่ นางรำร้องเพลงมากมายปานนั้น อีกทั้งลูกหลานสกุลเก่าแก่จำนวนมากล้วนมาร่วมงานร้อยบุปผาวันนี้ ไม่มีสักคนเข้าตาท่านพี่เชียเลยหรือ"

บัณฑิตชุดขาวก้มหน้ายิ้มบาง "หญิงงามดุดังหิมะ พิสุทธิ์สูงส่ง ผู้ที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นหญิงงาม ได้ห้านี้หาพบได้น้อยนิด เจกเช่น เมืองเสวียเยวี่ที่แม้กว้างใหญ่ แต่ข้ากลับเคยพบเห็นหญิงงามเพียงสองคน น่าเสียดายที่คนหนึ่งชมชอบการพนัน อีกคนหนึ่งนิสัยไม่ดี และทั้งคู่ต่างไม่มาร่วมงานร้อยบุปผา"

"ถ้อยคำนี้ของท่านกล้าไปพูดต่อหน้าพวกนางหรือไม่" ซื่อคงฉางเฟิงดื่มสุราพลางกล่าวด้วยรอยยิ้ม

บัณฑิตชุดขาวหัวเราะแผ่วเบา "ยอมมิกกล้า โทสะของหญิงงาม ล่มเมืองได้ในพริบตา"

ทั้งสองไม่กล่าวอันใดต่อ ด้านซื่อคงฉางเฟิงดูเหมือนจะหมดความ สนใจในทิวทัศน์ข้างล่างแล้วจึงไม่ได้มองดูอีก ทำเพียงดื่มสุราของตัวเอง

ไปเรื่อยๆ ทว่าบัณฑิตชุดขาวยังคงทอดตามองข้างล่างด้วยใบหน้าอมยิ้ม เช่นเคย แต่แล้วครานี้มันกลับพบเห็นเงาร่างในอาภรณ์สีเขียว

บัณฑิตชุดขาวร่วมดื่มโต๊ะเดียวกับชื่อกองนางเฟิงได้ยอมมิใช่ คนธรรมดา แต่บุรุษผู้ถูกขนานนามว่าเป็นที่สุดแห่งยุคคนหนึ่งเช่นมัน กลับถือจอกสุราค้างไว้นั่นนาน

หลายปีก่อนบัณฑิตชุดขาวเคยวาดกระบี่กรีดผ้าปิดหน้าผืนหนึ่ง โดยบังเอิญ ทำให้ได้พบสตรีผู้งดงามแห่งยุค ชั่วพริบตาแรกที่ได้เห็น ใบหน้าของนาง หวังสมองมันบังเกิดความคิดหนึ่ง หญิงงามเป็นเช่นนี้เอง หลายปีให้หลังในห้วงสมองของมันพลันมีถ้อยคำนี้ดังก้องขึ้นมาอีกครั้ง หญิงงาม...เป็นเช่นนี้เอง

บัณฑิตชุดขาววางจอกสุราลงอย่างแผ่วเบา ก่อนเอ่ยว่า "เจ้าเมือง ชื่อคง ข้าขอถอนคำพูดเมื่อครู่ งานร้อยบุปผาปีนี้ต่างจากครั้งก่อนๆ ที่ข้าเคยเข้าร่วมมา สมกับเป็นเมืองเสรีเยี่ยงนี้"

"โอ้?" ชื่อคงนางเฟิงเผยสีหน้าประหลาดใจ ก่อนมองตามสายตา ของบัณฑิตชุดขาวไป เมื่อพบเห็นเงาร่างในชุดสีเขียวก็พยักหน้าแผ่วเบา รวากับครุ่นคิดอันใดอยู่ "เป็นนางเองหรือ นับว่าเป็นหญิงงามอย่าง แท้จริง"

บัณฑิตชุดขาวโบกพัดเบาๆ ก่อนร่ายกลอนออกมาทันที "เมืองหิมะ มีหญิงงาม สายลมบุหลันไร้ร่องรอย"

ถ้อยคำนี้ของมันกล่าวเสียงแผ่วเบา ทว่าสตรีชุดเขียวที่อยู่ข้างล่าง กลับเงยหน้าขึ้นมาและส่งยิ้มบางๆ ให้ เห็นได้ชัดว่านางได้ยินการสนทนา บนนี้

บัณฑิตชุดขาวนิ่งอิงไปเล็กน้อย ก่อนแยมยิ้ม "เห็นทียังเป็นหญิงงาม ที่ไม่ธรรมดาเสียด้วย"

"แน่นอนอยู่แล้ว อาจารย์ของนางข้าก็รู้จัก เป็นฉีเทียนเฉิน"

ชื่อคงฉางเฟิงกล่าวอย่างเข้มซ้ำ

บัณฑิตชุดขาวเผยสีหน้าประหลาดใจหลายส่วน ก่อนเอ่ยเสียงเบา
"โหรหลวงของสำนักโหรหลวง?"

"ใช่แล้ว" ชื่อคงฉางเฟิงพยักหน้า "นางเป็นบุตรสาวของเยี่ยเซี่ยวอิง
ท่านพี่เชียน่าจะเคยพบ"

"เป็นเด็กคนนั้นเองหรือ" บัณฑิตชุดขาวพยักหน้า ไปหน้าฉายแวว
เสียดาอยู่หลายส่วน "ข้าเคยพบนางจริงแท้ ยามนั้นนางเพิ่งเกิด ผู้คน
ต่างคิดว่านางไม่รอดแล้ว แต่เหตุใดนางมาอยู่ในเมืองเสวี่ยเยวี่ได้
หรือว่าเจ้ารักษานางจนหายดีแล้ว"

ชื่อคงฉางเฟิงส่ายหน้าแผ่วเบา บัณฑิตชุดขาวมุ่นคิ้ว ก้มหน้า
ดื่มสุราต่อ ไม่ได้กล่าวคำ

เซียวเซ่อกับถึงเหลียนที่อยู่ด้านล่างก็มองเห็นเยี่ยวู้อีในชุดสีเขียว
แล้ว ทั้งคู่สบสายตากันก่อนหันไปมองหน้าประตูอย่างร้อนรน ทว่าก็ยัง
ไม่พบเงาร่างของเหลยอู่เจี๋ย เห็นที่อีกฝ่ายคงถูกเขียนกระบี่จับตาอยู่
จึงปลื้มตัวลงเขาไม่ได้

"เซียวเซ่อ คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะเป็นห่วงเรื่องใหญ่ของชีวิตเหลยอู่เจี๋ย
ถึงเพียงนี้" ถึงเหลียนกล่าวด้วยรอยยิ้ม

เซียวเซ่อไม่ไว้ไมตรีแม้แต่บ่อย "ข้าก็เป็นห่วงเรื่องใหญ่ของชีวิต
ศิษย์พี่ใหญ่มากเช่นกัน มิทราบช่วงนี้เทียนหนี่วหุ่ยในหอเหมยเหริน
ผู้นั้นได้เขียนจดหมายมาหาท่านบ้างหรือไม่" ทว่าพอพูดจบแล้วมันกลับ
ไม่ได้ยินคำตอบแต่บ่อย เมื่อหันไปมองก็พบว่าศิษย์พี่ใหญ่ที่
มักจะทำสีหน้าเคร่งขรึมยามนี้ใบหน้าแดงปลั่งราวถูกไฟเผาก็มีปาน
จนอดรู้สึกลบขันมิได้

อีกทางหนึ่ง คุณชายแซ่ต้วนผู้สูงส่งทั้งสองก็เห็นเยี่ยวู้อีแล้ว
เช่นกัน ต้วนเซวี่ยนอื่โบกพัดสีม่วงในมือ นัยน์ตาเปล่งประกายวูบราวกับ

เหยยวก็มิปาน "เซวียนเหิงเอ่ย แม่นางผู้นี้คือศิษย์น้องของเจ้าไช่หรือไม่"

ตัวนเซวียนเหิงส่ายหน้า "ข้าไม่เคยพบนาง คงจะเป็นศิษย์สกุลเก่าแก่จากที่อื่นมาร่วมงานกระมัง"

ตัวนเซวียนฮู้บพัดสีม่วงเห็บไว้ข้างเอว ก่อนหยิบจอกสุรจากโต๊ะแล้วเดินตรงไปข้างหน้า "ข้าขอล่วงหน้าไปก่อน"

เซียวเซอเห็นท่าทีของคุณชายแซ่ตัวน ส่ายตาก็พลันเย็นวูบ "ศิษย์พี่ใหญ่"

ถึงเหลียนพยักหน้าแผ่วเบา ก่อนตืดนิ้วออกไปเบาๆ จอกสุราในมือตัวนเซวียนฮู้ปล้นแตกเพลิงในพริบตา สุราที่อยู่ในจอกสาดกระจาย ตัวนเซวียนฮู้มุ่นคิ้วเล็กน้อยและยื่นมือออกไป สุราที่สาดกระจายประหนึ่งมวลมาลีบานสะพรั่งหยุดชะงักกลางอากาศทันที!

บทที่ 58 หนึ่งกระบี่ร้ายบุปผา

บัณฑิตชุดขาวที่นั่งอยู่ในห้องรับรองแขกชั้นบนเล็กคิ้วเล็กน้อย "ขุนเขาเขียวสลบหลับซึ้น สายนทีทอดยาวไกลลิบตา ฤดูสารทพื้นผ่าน พฤษภาเจียงหนานมิโรยรา นั่นเป็นเคล็ดวิชาอำพรางน้ำของสกุลด้วน แห่งเจียงหนาน ดูไปแล้วคนผู้นั้นวรยุทธ์มิใช่ตื่นเงิน ศิษย์ของพวกเจ้า ประเมินผู้อื่นต่ำไปแล้ว"

ชื่อคงฉางเฟิงกลับแสดงสีหน้าใคร่รู้ "ศิษย์ผู้นี้มักจะทำสีหน้า อมทุกข์อยู่เสมอ หลายเดือนก่อนมันออกไปท่องยุทธภพ กลับมาถึงเริ่ม ดูเป็นผู้เป็นคนขึ้นมบบ้าง เพียงแต่หลายวันนี้มันได้สังเกตว่ารู้จัก แย่งชิงชิงหวงกับผู้อื่นเสียแล้ว"

"ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านพลาดท่าแล้ว" เขียวเซ่อเอ๋อเสียงเนิบ

"หุบปาก เลิกมองได้แล้ว ทำเหมือนมิใช่ฝีมือพวกเรา!" ถึงเหลียนเอ๋อเสียงเข้ม

"เดิมทีข้าไม่ได้เป็นคนทำอยู่แล้วนี่นา" เขียวเซ่อเปื้อนหน้ามาอีกทาง

ตัวนเซวียนอี่ยืนอยู่กับที่พลางกวาดมองรอบทิศด้วยสายตา
 เขี่ยมเกรียม ก่อนจะสะดุดตาถึงเหลียนกับเซียวเซอที่อยู่มิได้ไกล แม้ว่า
 ยามนี้ทั้งคู่ไม่ได้เคลื่อนไหวอันใดเป็นพิเศษ แต่คนบางคนเพียงยืนอยู่
 เฉยๆ ก็ทำให้ผู้อื่นรับรู้ถึงความพิเศษในตัวได้

"พวกมันคือ?" ตัวนเซวียนอี่เอ่ยถาม

"คนหนึ่งคือศิษย์พี่ใหญ่ถึงเหลียน อีกคนหนึ่งคือศิษย์ที่อาจารย์สาม
 เพิ่งรับเข้ามา ชื่อเซียวเซอ" ตัวนเซวียนเหิงกล่าวตอบ

"เป็นศิษย์ของเจ้าเมืองเสวียเยวี่ทั้งสองท่านนี่เอง ถึงเหลียน
 อย่างนั้นรี เคยได้ยินชื่อนี้มานานมากแล้ว" ตัวนเซวียนอี่ยิ้มเย็นและ
 พลันยกมือขึ้นเล็กน้อย "เคยได้ยินว่าสำนักถึงมีอาวุธลับชิ้นหนึ่งชื่อว่า
 เทพธิดาโปรยบุปผา มิทราบว่ามีเช่นนั้นหรือไม่" สุราที่ลอยค้างถูกมัน
 สะบัดขึ้นฟ้า แล้วโปรยลงมาจากกลางอากาศ พุ่งเข้าใส่ถึงเหลียนกับ
 เซียวเซอ!

"เทพธิดาโปรยบุปผารึ" ถึงเหลียนแค้นหัวเราะแล้วยกมือขึ้น
 หยาดสุราผืนนั้นลอยคว้างกลางอากาศอีกครั้ง

"ตัวนเซวียนอี่ใช้เทพธิดาโปรยบุปผาหรือไม่ข้าไม่รู้ แต่วรยุทธ์นี้
 ของถึงเหลียน ดูไปแล้วคล้ายคลึงกับเคล็ดวิชาอำพรางน้ำฉบับดั้งเดิม
 อยู่เหมือนกัน" บัณฑิตชุดขาวแยมยิ้มบางๆ

ชื่อคงฉางเฟิงส่ายหน้ากล่าว "หาใช่เคล็ดวิชาอำพรางน้ำไม่ แต่เป็น
 วรยุทธ์ที่ศิษย์พี่ของข้าคิดขึ้นเอง นามว่าสายนทีสู่หุบห้วย"

เฟิงกล่าวจบ หยาดสุราก็ปล้นทะยานขึ้นไปรวมตัวกันอยู่เหนือศีรษะ
 ถึงเหลียน กลืนสุราตลบอบอวลทั่วทิศ สุราทุกหยาดหยดรวมตัวกลายเป็น
 สายยาว ถึงเหลียนโบกมือเบาๆ สายธารสุรานั้นเคลื่อนคล้อยไหลเลื่อน
 เซียวเซอพลันนึกถึงบุรุษชุดสีครามที่ทำให้สุรารวมตัวกันเป็นสายธารและ

อย่างเยื้องอยู่บนหลังคาในคืนนั้น มันเพิ่งรู้สึกว่าศิษย์อาจารย์สองคนนี้
ช่างเหมือนกันยิ่งนัก

"ท่านพี่..." ตัวนเซวียนเหิงเริ่มร้อนใจ มันเคยประลองฝีมือกับ
ศิษย์พี่ใหญ่ที่ทุกคนต่างเคารพยำเกรงผู้นี้ จึงกระจ่างแจ้งดีว่าวรยุทธ์
ของอีกฝ่ายน่าสะพรึงกลัวเพียงใด

ตัวนเซวียนอี้ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ก่อนเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "นี่ะหรือ
สายนที่สู้หุบห้วยที่เล่าลือกัน"

"แล้วเป็นอย่างไร" ถึงเหลียนถามเสียงเนิบ

"หุบห้วย? ก็แค่บ่อน้ำเล็กๆ เท่านั้น" ตัวนเซวียนอี้กระโดดลอยตัว
และถีบสายธารสุรานั้น

ถึงเหลียนโบกมือแผ่วเบา สายธารสุรานั้นจู่โจมเข้าไปในตัวนเซวียนอี้
ทว่าตัวนเซวียนอี้ไม่ถอย ซ้ำยังพุ่งเข้าไปใส่พร้อมใช้เคล็ดวิชาอำพรางน้ำ
หมายจะแย่งการควบคุมสายธารสุรานั้น

เจ้าใช้สายนที่เปลี่ยนเป็นหุบห้วย ข้าก็จะแย่งหุบห้วยของเจ้า!

ถึงเหลียนกลับแหย่ม้อยอย่างไม่ยี่หระ มันยึดสายธารสุรานั้นพาดพัน
ลงใส่ตัวนเซวียนอี้

ตัวนเซวียนอี้คิดว่าเอาพืดยาวที่เหน็บอยู่ข้างเอวออกมาสะบัดทาง
รับการโจมตีของสายธารสุราในทันใด กระนั้นร่างมันก็ยังถอยกรูดไป
หลายก้าว ทว่าตัวนเซวียนอี้ยังไม่ลดรา มันหิบบลู่ที่อยู่ข้างเอวออกมา
พุ่งแทงใส่ถึงเหลียน

"ยี่สิบสี่สะพานจันทราผ่องส่องคืนสงัด คนงามสอนเปาขลุ่ยอยู่
แห่งหนใด" บัณฑิตชุดขาวที่กำลังชมการต่อสู้ร้ายกลอนเสียงเบา

บนพืดยาวดำนั้นวาดภาพสะพานงดงามยี่สิบสี่แห่งเอาไว้
ขลุ่ยเหล่านั้นก็มีชื่ออันไพเราะเช่นกัน มันนามว่าหมิงเยวียเยีย (จันทรา

ผ่องส่องคืนสด)! 'มือขวาโบกพัด มือซ้ายถือขลุ่ย ความรักสำราญแบบเจียงหนาน ข้าแซ่ต้วนครอบครองอยู่แปดส่วน!' นี่เคยเป็นถ้อยคำโอ้อวดที่อดีตผู้นำสกุลต้วนเคยกล่าวไว้

"เห็นทีสกุลต้วนคงจะตั้งความหวังกับบุตรชายคนโตผู้นี้ไว้มากจริงๆ อายุยังน้อยก็ได้รับสืบทอดพัดเล่มนี้กับขลุ่ยเล่มนี้แล้ว พลังฝีมือระดับนี้ก็นับว่าเป็นเลิศในหมู่ศิษย์สำนักเกาแก" ซือคองฉางเฟิงเอ่ยขึ้น

"เทียบกับศิษย์เอกของพวกเจ้าแล้วเป็นอย่างไร" บัณฑิตชุดขาวเอ่ยถาม

"เคล็ดวิชาอำพรางน้ำ พัดเอ๋อร์สือชื่อเฉียว (ยี่สิบสี่สะพาน) ขลุ่ยหมิงเยวี่เยี่ย ล้วนเป็นอาวุธและวรยุทธ์ที่ยอดเยี่ยมยิ่ง แต่ศิษย์เอกของพวกข้ากระทั้งยามนี้ก็ยังใช้เพียง 'สายนที่สูบลบห้วย' เท่านั้น วิชานี้ยังไม่ถูกนับอยู่ในห้าอันดับแรกของบรรดามารยุทธ์ที่มันชำนาญ ถึงเหลียนฟิงยังไม่ได้ใช้อาวุธลับเลยสักชิ้นก็ทำให้ว่าที่ผู้นำสกุลต้วนงัดพัดเอ๋อร์สือชื่อเฉียวออกมาได้ ท่านว่าใครเก่งกาจกว่ากันเล่า" ซือคองฉางเฟิงดื่มสุร่าอย่างชุ่มฉ่ำ

"ท่านพี่ถ่วงวรยุทธ์เลิศล้ำ" ต้วนเซวียนอ้อกล่าวเสียงเข้ม มันใช้วรยุทธ์ที่ตนเองชำนาญจนหมด อีกทั้งยังโจมตีติดต่อกันสิบกว่ากระบวนท่า ทว่าถึงเหลียนฟิงยังใช้เพียงสายธารสุรารับมือ อีกทั้งมิได้โจมตีกลับมาอีก แต่มันทำร้ายอีกฝ่ายไม่ได้แม้แต่หน่อย

"ยอมแพ้แล้วหรือ" ถึงเหลียนกล่าวอย่างชุ่มฉ่ำ

"ฝันไปเถิด!" ต้วนเซวียนอ้อกัดฟันกรอดและพลิกพัดอีกด้าน
แสงสีเงินปรากฏขึ้น!

ที่ชั้นบน ทวนบินมาอยู่ในมือซือคองฉางเฟิงแทบทันใด
กระบี่ที่วางอยู่ข้างกายบัณฑิตชุดขาวก็เริ่มร้องคำราม

พัดเอ๋อร์สื่อชื่อเฉียว ด้านหน้ามีเย็บสามสะพาน หมิงเยวี่
ชิงเฟิง อันผิง เฟิงอวี่ ฮวาม่าน อู๋ผิง อวี่ไต้ อู๋อิน กวนเยวี่ ทิงเฟิง
เติงหลู จื่อเยียน เยวี่ซี เยียฉี เสวี่ไหล เยียกุย ฉินอิน ซีเจวี่ ฮวาเสียง
เจินเมี่ย ตงเซิง ชุนเหลย จี้เสี่ยว ทั้งหมดล้วนสง่างามอย่างยิ่งยวด ทว่า
ด้านหลังมีเพียงหนึ่งสะพาน นามว่าตัวน

กลืนอายแห่งความสง่างาม ตัดสินเพียงความเป็นตาย!

แสงสีเงินปรากฏขึ้นจากพัด เป็นเข็มบินจำนวนมากพุ่งเข้าใส่
ถึงเหลียน

"อาวุธลับ! ต่ำช้า!" มีคนอดสบถมิได้

"ข้าใช้อาวุธลับสังหารคนของสำนักถึง ต่ำช้าตรงที่ใด" ตัวนเซวี่ยนอี่
ตวาดเสียงกร้าว!

ถึงเหลียนถอยกรูด ทว่ากระบวนท่า 'ตัวน' ของพัดเอ๋อร์สื่อชื่อเฉียว
ถูกสร้างขึ้นมาจากเข็มพายุพิรุณดอกหลิ ยอดอาวุธลับระดับสูงสุดของ
สำนักถึง อันตรายไว้เปรียบปาน!

"ข้าจัดการเอง" บัณฑิตชุดขาวลุกขึ้นยืน เตรียมจะออกกระบี่ช่วย
ถึงเหลียน ในเรือนลู่อวี่แห่งนี้ ผู้ที่ช่วยเหลือถึงเหลียนได้มีเพียงสามคน
นั่นคือมัน ซือคงฉางเฟิง และตัวถึงเหลียนเอง

ซือคงฉางเฟิงยอมช่วยเหลือได้ แต่ศิษย์เอกของเมืองเสวี่ยเยวี่
มาพ่ายแพ้อยู่หน้าประตูบ้านตนเอง ทั้งยังต้องพึ่งพาเจ้าเมืองมาช่วย
ชีวิตอีก ช่างเป็นเรื่องที่น่าอัปอายยิ่ง

ส่วนถึงเหลียนก็ช่วยเหลือตนเองได้ โดยจะมีเพียงผลลัพธ์เดียว
คือตัวนเซวี่ยนอี่ต้องตายอย่างไม่มีทางเลี่ยง

เวลานี้บัณฑิตชุดขาวยื่นมือเข้าช่วยนับว่าเหมาะสมที่สุด แม้ว่า
เดิมทีมันไม่คิดจะเปิดเผยตัวตนของตนเองก็ตาม

ทว่าทันใดนั้นพลันมีแสงกระบี่พุ่งเข้ามา

กระปี่ที่แฝงกลืนอายเยือกเย็น ทว่าสาดสะท้อนแสงสีแดง
ปราณกระปี่สายแรกฟาดฟันเข็มบินร่วงหล่นนับไม่ถ้วน
ร่างในอาภรณ์สีแดงปรากฏตัวขึ้น ยืนตระหง่านอยู่กลางเรือน
ปราณกระปี่อีกหนึ่งสายพวยพุ่งออกมา
ตัวนเซี่ยนอี้ผู้นั้นถอยกรูดไปลืบกว่าก้าว ก่อนกระอักเลือด ทลุเข้า
ลงกับพื้น

ปราณกระปี่พวยพุ่งออกมาอีกครั้ง
บัณฑิตชุดขาววางกระปี่ในมือลง นัยน์ตาฉายแววประหลาดใจ
อยู่หลายส่วน "จันทราลาลับบุปผาเบิกอรุณอย่างนั้นรี"

ปราณกระปี่ที่พวยพุ่งออกมาครั้งที่สามทำให้กลีบของดอกไม้
ในงานร้อยบุปผาเรือนอุ๋อวิปลิดปลิวจากกิ่งก้านพืชพรรณทั้งหลายไป
รวมตัวที่กระปี่ สีสนหลากหลาย สวยสะพรั่งงามตา โบกบินทับซ้อนอยู่
รอบกระปี่ ท่ามกลางหมู่มาลีพลิวไหวงดงามเพริศพราย ผู้ที่ยืนอยู่
สุดปลายทางแห่งความมั่งคั่งก็คือเหลยอู่เจีย

เหลยอู่เจีย ผู้ที่ยามนี้ได้รับการขนานนามว่าเป็นผู้สืบทอดเซี่ยน
กระปี่!

ชื่อคงฉางเฟิงตบโตะลูกพรวดขึ้น "มารดามั่นเถอะ อาจารย์
เป็นเซนไรศิษย์ก็เป็นเซนนั้น! แค่มารถึงก็ทำงานร้อยบุปผาของข้าพัง
หมดแล้ว!"

บทที่ 59 รำกระบี่รื้ออี

ในความมงดงามอันละลานตา

หนึ่งกระบี่แทงออกไป

กระบี่ของเหลยอู่เจี๋ยจ่อไปที่ตัวนเซวียนอี ปรารถนกระบี่สายที่สาม
ยืดยาวไม่หยุดยั้ง กลิ่นบุปผาจรจายทั่วทิศ ทว่าเปี่ยมด้วยจิตสังหาร

ตัวนเซวียนอีถอยกรุดพลางใช้เคล็ดวิชาอำพรางน้ำมาสกัด แต่กลับ
ถูกปรารถนกระบี่ทะลวงสิ้นในพริบตา พลังปรารถนอีกฝ่ายแผ่ซ่านคุกคาม
เข้ามา มันพยายามใช้ 'ยี่สิบสี่สะพานหมิงเยวี่เยี่ย' อีกครั้ง ทว่าพัดกับ
ขลุ่ยที่เดิมฝึกซ้อมจนชำนาญกลับมีท่าที่ต่อต้านมันอยู่หลายส่วน
มันนึกถึงถ้อยคำของบิดาที่กล่าวไว้ยามถ่ายทอดวิชายุทธ์แก่มัน สะพาน
ทั้งยี่สิบสามสะพานด้านหน้าของ 'ยี่สิบสี่สะพานหมิงเยวี่เยี่ย' สง่างาม
อย่างยิ่งยวด มีมาดของสัตบุรุษ ขณะที่สะพาน 'ตัวน' ด้านหลังนั้น
คือการทบทวนหม้อจมเรือ* แม้ว่ามีอาณุภาพรุนแรง แต่นั่นมิใช่ทางแห่ง
สัตบุรุษ หากไม่เข้าตาจน ห้ามใช้เป็นอันขาด เดิมทีมันไม่เห็นด้วย
ในใจคิดว่าอาวุธก็คืออาวุธ เหตุใดต้องมากเรื่องปานนั้น ทว่าวันนี้มันก็

* ทบทวนหม้อจมเรือ อุปมาว่าไปตายเอาดาบหน้า ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะต่อสู้ให้ถึงที่สุด

กระจ่างแจ้ในถ้อยคำของบิดาในที่สุด

น่าเสียดาย มันกำลังจะตายแล้ว!

"แม้ว่าสกุลตัวเองแห่งเจียงหนานจะสู้สำนักถึงและคฤหาสน์
สกุลเหลยมิได้ แต่ก็นับว่าเป็นสกุลใหญ่ ให้บุตรคนโตมาตายที่นี่
ไม่ค่อยดีกระมัง" บัณฑิตชุดขาวนั่งลง คราวนี้มีควรเป็นมันที่ออกโรงแล้ว

ทว่าช็อคจนเพิงกลับไม่รีบร้อน มันวางทวนลง "ไม่ว่าเป็นใคร
ก็ไม่อาจตายในเมืองเสวี่ยเยวี่"

ถึงเหลียนแม้ไม่คิดจะต่อสู้แล้ว ทว่าเมื่อเห็นเหตุการณ์ตรงหน้า
ก็ยังคงเอ่ยปากตะโกน "เหลยอู่เจีย หยุดนะ!"

ยามนี้เหลยอู่เจียมีหมู่พลบุปผาโอบล้อมรอบกาย ปราณกระบี่
โหมขัดสาดปานเกลียวคลื่น ทำให้ดูงามสง่าจนถึงขั้นน่าครั่นคร้าม แต่
ภายในใจของมันกลับโอดครวญไม่หยุด มันคิดจะสังหารตัวนักรบเซียนนี้
จริงๆ เสียที่ใดกัน เมื่อครุ่นด้วยความร้อนใจ มันจึงฟาดฟันกระบี่
จันทราลาลับบุปผาเบิกอรุณออกไปอย่างไม่รู้ตัว แต่สุดท้ายกลับควบคุม
ปราณกระบี่อันกล้าแกร่งนี้ไม่อยู่ ไม่อาจเก็บกลับมาได้!

"เหลยอู่เจีย!" ถึงเหลียนตวาดซ้ำสอง ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว
เตรียมจะพุ่งตัวเข้าไป ทว่าไม่ทันการณ์เสียแล้ว

ตัวนักรบเซียนนี้เสียขวัญจนหน้าซีดเผือด มันถอยจนอัปจนหนทาง
แล้ว อีกทั้งข้างเขาก็ยังอ่อนระทวย ไร้ซึ่งความสง่างามแม้แต่หน่อย

ขณะนั้นเองเงาร่างสีเขียวได้ก้าวเข้ามาในทะเลบุปผา นางเยื้องย่าง
เข้ามาอย่างแถมซ้า รวากับว่าไม่ได้หวั่นเกรงปราณกระบี่ที่โหมขัดสาด
เลยแม้แต่หน่อย เงาร่างสีเขียวเดินเข้ามายืนขวางเบื้องหน้าเหลยอู่เจีย
และคว่ำกุ่มดอกขาที่ปลิวว่อนอยู่รอบกายอย่างเบามือ

เป็นนาง เยี่ยววี่

เหลยอู่เจียตกตะลึงพริ้งเพริด แต่มันยังคงควบคุมพลังกระบี่ในมือ

ไม่อยู่ ทันใดนั้นเยี้ยวอีพลันก้าวเข้าไปและใช้มือแตะลงบนกระป๋องที่ตรงหน้าอย่างแผ่วเบา กระป๋องนั้นเคลื่อนผ่านจนผมของนางไปอย่างชุ่มฉ่ำ กรีดเพื่อกมัดผมของนางขาดสะบั้น เรือนผมยาวสีแดงเข้มแผ่ขยายลงมาราวกับน้ำตก

เหลยอู่เจียจึงงัน ทันใดนั้นเยี้ยวอีก็พลันหมุนกายและคว้ามือของมันไว้แผ่วเบา ก่อนกระซิบกล่าว "เจ้ามียอดกระป๋อง"

เหลยอู่เจียไม่ทราบว่าจะตอบไปอย่างไร จึงทำเพียงรับคำอย่างไว้สติ "อืม"

เยี้ยวอีจับมือมันโบกเบาๆ พัดเอาทะเลบุปผาลอยขึ้นมาด้วยเล็กน้อย เพียงพริบตาเดียวเท่านั้นปราณกระป๋องเปี่ยมด้วยจิตสังหารก็พลันอ่อนโยนลง แม้ว่าปราณกระป๋องยังคงพลุ่งพล่านประดุจกระแสดลื่นแต่กลับปราศจากจิตสังหารอย่างสิ้นเชิง เยี้ยวอีก้าวเท้า ดึงเหลยอู่เจียถอยหลังไปหนึ่งก้าว ก่อนจะปล่อยมือของมันและกล่าวว่า "ทำตามข้า"

เหลยอู่เจียทำได้เพียงพยักหน้า น้ำเสียงของเยี้ยวอีนุ่มนวลไพเราะแต่กลับแฝงไปด้วยมนตร์เสน่ห์ประหนึ่งประกาศิตก็มีปาน

"ช่างเป็นเจ้าที่แท้จริง" เยี้ยวอีแถมยิ้มและถอยไปหนึ่งก้าว ก่อนสะบัดแขนเสื้อยาวให้หมุนเป็นเกลียวและเริ่มรำรำ

เหลยอู่เจียไม่ลังเลแม้แต่น้อย มั่นยกระป๋องรำรำตามฝีเท้าของเยี้ยวอีไป

หมู่มวบลูปผาปลิวว่อน อารมณ์สีแดงของเหลยอู่เจียพลิวไหวถือกระป๋องรำรำแซมซ้อย ขณะที่หญิงสาวผู้คู่ควรกับคำว่า 'หญิงงาม' แขนเสื้อยาวพลิ้วไสว ฝีเท้าอ่อนช้อย

ภายในใจของคนทั้งหลายมีเพียงถ้อยคำสี่พยางค์ 'ความงามแห่งยุค'

"นี่ต่างหากคือความสง่างามที่แท้จริง" บัณฑิตชุดขาวกล่าวด้วยรอยยิ้ม "สกุลต้วนแห่งเจียงหนานหรือ ช่างไกลห่างยิ่งนัก"

"นี่นะหรือ...รำกระบี่ร่วอี" ชื่อคงฉางเฟิงกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ใช่แล้ว รำกระบี่ร่วอี การรำรำที่แม่ทัพสกุลเยี่ยคิดขึ้นในสนามรบ ว่ากันว่าอีสิบปีก่อน ยามที่แม่ทัพเยี่ยออกรบ ก็มีสตรีชุดขาวคนหนึ่งถือกระบี่รำรำไปด้วย มองจากที่ไกลเปรียบประหนึ่งเทพเสียนจุติลงมา การรำกระบี่นี้มีสองบท บทแรกเรียกว่าประตูเมฆา เดินเหินอิสระได้ดั่งใจ ฝ่าเท้าแหล่ซ้า บทท้ายเรียกว่ากระบวณทัพลังหาร จิตสังหารพลุ่งพล่านแผ่ซ่านนับพันหลี่ การรำรำในยามนี้คาดว่าจะเป็นประตูเมฆา" บัณฑิตชุดขาวเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ทว่ามีการรำรำหากแต่ไร้ดนตรี ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก"

"เรือนอุ้ววี่มีนักขับร้องและนักดนตรีมากมายเพียงนั้น ไยจึงว่าไร้ดนตรี" ชื่อคงฉางเฟิงกล่าว

บัณฑิตชุดขาวส่ายหน้า "มิใช่ว่าข้าดูถูกเมืองเสวี่ยเยวี่ของเจ้า แต่นักดนตรีที่คู่ควรกับรำกระบี่ร่วอีนั้นหายากยิ่งนัก"

สิ้นคำก็พลันมีเสียงขลุ่ยดังขึ้น บัณฑิตชุดขาวนิ่งอึ้งไปและหันไปมองตามทิศทางของเสียง มันพบเห็นบุรุษรูปร่างสูงโปร่งในอาภรณ์สีเขียวครามกำลังเป่าขลุ่ยอยู่ สีหน้าของผู้เป่าลุ่มลึกดุจสายน้ำที่ ยากแท้หยั่งถึง ทว่าเสียงขลุ่ยนั้นแผ่แผ่เร้นอารมณ์ความรู้สึกน่านปีการ อีกทั้งจังหวะการรำรำของสองคนในลานเรือนก็สอดคล้องประสานกันอย่างสมบูรณ์แบบ รวากับบทเพลงนี้บรรเลงเพื่อการรำรำนี้โดยเฉพาะ

"ไม่! ไม่ใช่ รวากับ...บทเพลงนี้เป็นท่วงทำนองในการรำกระบี่ร่วอี ชื่อว่า 'เสา' ว่ากันว่าเป็นบทเพลงรำรำที่หายสาบสูญไปแล้ว! ชื่อคงฉางเฟิงคนผู้นี้เป็นใคร เหตุใดเมืองเสวี่ยเยวี่ของเจ้าจึงมีคนเช่นนั้นอยู่ด้วย" บัณฑิตชุดขาวลุกขึ้นยืนอีกครั้ง นัยน์ตามันเปล่งประกาย

"เป็นศิษย์ของข้า เชี่ยวเช่อ" ชื่อคงฉางเฟิงกล่าวอย่างภาคภูมิใจ

"ประเสริฐๆ งานร้อยบุปผาครานี้ข้ามิได้มาเสียเปล่า" บัณฑิตชุดขาว กล่าวอย่างตื่นเต้นและนึกสนใจใคร่รู้ หลังจากกวาดตามองรอบทิศมันก็ กระโดดจากห้องรับรองชั้นบนลงสู่กลางลานเรือน เดิมหนักดนตรีที่อยู่ ด้านล่างกำลังตกตะลึงต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกะทันหันเมื่อครู่ อีกทั้ง ยามนี้ยังมีคนผู้หนึ่งกระโดดลงมาตรงหน้าตนเองก็ยิ่งตกใจ

บัณฑิตชุดขาวผู้มีภูมิงามสง่าโบกมือให้เบาๆ "รบกวนยืมฉินสักครู่"

นักดนตรีรีบผงกศีรษะและลุกขึ้นอย่างลุกลี้ลุกลนทว่าบัณฑิตชุดขาว เพียงวาดมืออย่างแผ่วเบา ภูจินคันนั้นพลันลอยมาอยู่ในมือมันทันใด ทว่าบัณฑิตชุดขาวกลับไม่นั่งลง มันใช้มือขวาถือภูจิน มือซ้ายกวาด สายบรรเลง

ประดุจอาซานับพันหมื่น ย่ำถื่นทुरกันดาร

"เป็นผู้ใด!" เหลยอู่เจีย เยี่ยววู่อี และเชียวเซ่อต่างตกตะลึง เสียง บรรเลงฉินนี้รุนแรงเกินไปจนพวกมันยากยิ่งจะตามทัน

บัณฑิตวัยกลางคนแยมั่มอ่อนบางและก้าวถอยไปข้างหลังพร้อม วางฉินกลับลงบนโต๊ะ มันหย่อนตัวลงนั่งอย่างเนิบนาบ ก่อนกล่าวเสียงดัง "ไม่ต้องกลัว! ชีวิตนี้ได้พบเห็นรำกระบี่ร่วอีที่แท้จริงสักครา นับเป็นเกียรติ ของข้า!"

การรำกระบี่มิได้หยุดลง แม้ว่าทั้งสามคนจะยังคงตกตะลึง แต่ จังหวะอย่างก้าวรวมถึงเสียงขลุ่ยยังคงไม่สับสน บัณฑิตวัยกลางคน หลับตาลงเงี่ยหูฟังอย่างเจียบเจียบครู่หนึ่ง ก่อนดีดสายฉินแผ่วเบา นี่เป็นครั้งแรกที่มันได้ฟังบทเพลงรำกระบี่ร่วอีที่แท้จริง... 'เสา' แต่ด้วย พรสวรรค์อันเหนือล้ำ ตั้งแต่ที่ได้จับฉิน มันก็กระจ่างแจ้งในท่วงทำนอง ทั้งบทเพลง

สรรพสิ่งในได้หล้าล้วนมีหลักการให้ทำตาม รู้แจ้งหนึ่งมรรคาก็

กระจำงแจ้งสรรพสิ่ง

ทันทีที่บัณฑิตชุดขาวนั่งลงบรรเลงฉิน เชี่ยวเซ่อก็คาดเดาตัวตน
ของคนผู้นี้ได้ มีบางคนฝึกกระบี่ทั้งชีวิต ทว่าวรยุทธ์กลับธรรมดาสามัญ
ขณะที่คนผู้นี้ร่ำเรียนเพียงครั้งชีวิตก็กล่าวอ้างว่าตนเข้าใจสรรพสิ่งได้ล้ำ
ในอดีตเคยมีคนหยอกล้อบัณฑิตชุดขาวผู้นี้ว่า 'แล้วบัณฑิตเช่นเจ้า
ใช้กระบี่เป็นหรือไม่' จากนั้นก็ยื่นกระบี่ให้

ยามนั้นบัณฑิตชุดขาวตรึงตรองเนิ่นนาน ก่อนยกกระบี่ขึ้นมา
กวัดแกว่งอย่างเก๋ๆ กังๆ และพลันลำแสงพลังกระบี่ออกไปในทันใด

กระบี่นั้นเรียกได้ว่าล้ำเลิศผงาดได้ล้ำ!

กระบี่นั้นทำให้เซียนกระบี่ของยุทธภพอีกคนหนึ่งถือกำเนิด

เซียนกระบี่ปราชญ์ เซียเซวียน

บทที่ 60

มือใหม่ร่ำสุราสามสิบจอก ปลายนิ้วจรดจอกลั่น

เชียวเซ่อเปาซุ่ย เชียวเซวียนบรรเลงจิน เยี้ยวอีระบำฉางซิว เหลยอู่เจี๋ยรำกระบี่เสริมทัพ ถึงเหลียนที่ยืนอยู่อีกฝั่งพลันเกิดความ ซัดเคืองใจ รู้สึกเหมือนตนเองไม่มีส่วนร่วม ทว่าความฮึกเหิมภายในใจ กลับถูกปลุกขึ้น มันกระโดดไปบนหลังคา อาภรณ์สีดำปลิวไสวตาม แรงลม ชับขานเสียงเพลงดังกึกก้อง

"ข้าใคร่ชิมท่องอุดร หิมะโปรยเซวียนหยวนทั้งขุนเขา ข้าใคร่ชิม สะเกด่องบุรพา อัจฉรางามชดช้อยคล้อยรับลม ข้าใคร่เห็นเมฆา พันห่มื่นหลี่ วิหารมังกรคำรามอาภัพข้าไฉน ยอดบรรพตคุณหลุน อาบแสงสุรีย์ มหานทีจนหนทางยลเขาเชียว นกนางแอ่นคืนเหี่ยว ไกลละลิบ ไม่เห็นปลายขอบฟ้าไม่หวนคืน!"

เป็นเพลงกลอนที่อุซันเคยขับขานที่แคว้นอู่เถียน ถึงเหลียนฟัง เพียงครั้งเดียวก็จำได้ขึ้นใจ มันรู้สึกถึงความเด็ดเดี่ยวที่อยากจะไป 'ยอดคีรี กั้นสมุทร' ในเพลงกลอนนั้นน่าเลื่อมใสอย่างยิ่ง ยามนี้ทนไม่ไหว จึงขับขานออกมาในที่สุด มันเป็นที่รู้จักในเมืองเสวียเยวี่ว่านิสยสุ่ม รอบคอบ นานทีจะมีช่วงเวลาที่ยิ่งผยองเช่นนี้ แต่ถึงเหลียนในเวลา

ต่างหากที่ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ายางสมเป็นศิษย์ของไป่หลี่ตงจวิน เพราะไป่หลี่ตงจวินได้ชื่อว่าเป็นเซียนสุรา ครั้นเยาว์วัยก็นามกระฉ่อนในเรื่องหยิ่งผยองรักสำราญ

หนึ่งบทเพลงจบลง

เชียวเซ่อวางขลุ่ยลง เซียนกระบี่ปราชาญ์เซียวเซวียนก็ปล่อยมือจากสายฉินเช่นกัน เยี่ยวว้อฮั้สะบัดเก็บแขนเสื้อยาว ส่วนเหลยอู่เจียก็กวัดแกว่งกระบี่อย่างทรงพลัง กลีบดอกไม้ทั้งหลายพุ้งทะยานขึ้นฟ้า ก่อนตกลงมาดุจดังเทพธิดาโปรยบุปผา เป็นบุปผาพิรุณสวยสะพรั่งงามตา

ขณะที่บุปผาพิรุณร่วงลงสู่พื้น ดวงหน้าเหลยอู่เจียก็ฉายแววเจินอายเล็กน้อย มั่นมองเยี่ยวว้อ หลังร้องร้ออยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยเสียงเบาออกมา "บังเอิญยิ่งนัก ได้พบกันอีกแล้ว"

หากกล่าวว่าผู้ชอบสอดรู้เรื่องคนอื่นในยุทธภพสามารถจัดอันดับคำเปิดบทสนทนาที่เฉมเขยที่สุดได้ เช่นนั้นประโยคนี้ก็คงถูกนับรวมอยู่ในนั้นด้วย

เซียวเซ่อเก็บขลุ่ยแล้วเดินไปอีกฝั่งอย่างเงิบเงียบ ถึงเหลียนก็กระโดดลงมาจากหลังคาและกระซิบถามเซียวเซ่อ "แม้ข้าจะไม่ค่อยเข้าใจเรื่องเหล่านี้ แต่ว่าเปิดบทสนทนาเช่นนี้เฉมเขยเกินไปหน่อยหรือไม่"

เซียวเซ่อเบะปาก "ช่างเฉมเขยเสียจนขนหัวขึ้น"

เยี่ยวว้อฮั้ยิ้มบางๆ และยกมือทัดผมเล็กน้อย "นั่นสิ ได้พบกันอีกแล้ว"

ยามนี้บรรยากาศพลันกระอักกระอ่วน เสียแรงที่เหลยอู่เจียอุตส่าห์ไขว้ขากระบี่ของเซียนกระบี่อั้งดงามตระการตาสร้างสถานการณ์อันองอาจทรงพลังเช่นนี้มาได้ แต่คำพูดเปิดบทสนทนานี้กลับทำให้การรำกระบี่อั้งดงามเสียเปล่าจริงๆ

"มีหญิงงามนางหนึ่ง แรกพบมีอาจลืมิ ไม่พบเพียงหนึ่งวัน ถวิลนวล

แทบขาดใจ" เชี่ยวเซวียนบรรเลงจินผั่วเบาพลากรำพึงรำพัน ทำให้คลี่คลายบรรยากาศที่กระอักกระอ่วนลงไปได้เล็กน้อย มันลุกขึ้นยืนทอดสายตามองที่ไกล ก่อนเอ่ยว่า "สหายเก่ามาถึงแล้ว"

"ยังไม่รีบหนีไปอีก" ชีอคงฉางเฟิงที่อยู่ชั้นบนยื่นขึ้นและกล่าวกับ เชี่ยวเซวียน

เชี่ยวเซวียนกระโดดกลับมาอยู่ที่นั่งชั้นบนและคว่ำก้นลงตำราที่วางอยู่ข้างๆ มาสะพาย ก่อนกระโดดกลับไปยังลานกว้างอีกครั้ง มันกล่าวกับคนทั้งหลายว่า "วันนี้ได้พบศิษย์ดรุณวัยของเมืองเสวียเวีย จึงทราบว่คำขานนามเมืองอันดับหนึ่งในยุทธภพหาใช่คำโอ้อวดไม่ ไม่เสียแรงที่มาร่วมงานร้อยบุปผาครานี้ ทว่าต้องจากลากันตรงนี้ ข้าไม่มีทรัพย์สินใดมอบให้ ขอมอบตำราเหล่านี้ให้พวกเจ้าแทน" มันวาดมือ ตำราสภาพเก่าเก็บลอยออกมาจากกล่องตำรา ร่วงลงสู่มือของเยี่ยว้วอี่

เยี่ยว้วอี่มองปกตำรา ก่อนแสดงสีหน้าตกตะลึง "นี่มัน..."

"แม้ว่ารำกระบี่ร้วอี่เป็นยอดการร้ายรำ แต่กลืนอายุสังหารหนักเกินไป เจ้าเป็นสตรี ทั้งยังสุขภาพไม่ดี มิควรร่ำรำบ่อยๆ ตำราร้ายรำนี้มีชื่อว่าหงส์ตระหนก ยามที่ร้ายรำ งดงามดุหงส์โฉบบินกลางนภา เน้นความนุ่มนวล ลดกลืนอายุสังหาร เป็นประโยชน์ต่อเจ้า" เชี่ยวเซวียนก้มหน้าพลาเงยด้วยรอยยิ้ม

เยี่ยว้วอี่ผงกศีรษะเบาๆ "ขอบคุณท่านผู้อาวุโส"

เชี่ยวเซวียนส่งตำราอีกเล่มที่บนหน้าปกไม่มีอักษรใดให้เชียวเซอ "สหายท่านนี้ พวกเราเคยเจอกันหรือไม่"

เชียวเซอที่ยามปกติไม่เห็นกระทั่งชีอคงฉางเฟิงอยู่ในสายตายามนี้ กลับพินอบพิเทา ยิ่ง มันพยักหน้า เอื้อนเอ่ยเพียงถ้อยคำสั้นๆ "สำนักศึกษาจี้ซ่ง"

"มิน่าเล่า" นัยน์ตาของเชี่ยวเซวียนนิ่งงัน "เช่นนั้นข้าก็มิได้ให้ตำรา

ผิดคน ตำราเล่มนี้ไม่มีชื่อ เพราะข้าเป็นผู้เขียนเองจึงยังมิได้ตั้งชื่อ หากว่า
เจ้าอ่านจบแล้วนึกชื่อดีๆ อันใดได้ก็เขียนบนปกเองได้เลย"

ตำราไร้ชื่อของเขียนกระบี่ปราชญ์เชียเซวียน? ผู้คนในเหตุการณ์
ที่เริ่มทราบตัวตนของบัณฑิตชุดขาวต่างตกตะลึง คนทั้งหลายต่าง
ทราบว่เชียเซวียนรู้แจ้งสรรพสิ่ง ในด้านวิชาความรู้มันเทียบเคียงกับ
นักปราชญ์ของราชวงศ์ก่อนได้แล้ว แต่ตำราที่มันเขียนกลับไม่เคย
ตั้งชื่อสักครั้ง มันเคยกล่าวว่าเมื่อผู้อื่นอ่านตำราของมัน ไม่ว่าจะเกิด
ความเข้าใจเช่นไร ก็นับว่าไม่เกี่ยวข้องกันมันแล้ว ความเข้าใจและ
เรื่องราวที่ตระหนักรู้ได้จากตำราเหล่านั้นล้วนเป็นของของผู้อื่น มันจึง
ไม่เคยตั้งชื่อ ยกให้เป็นหน้าที่ของผู้อ่าน เสียตายก็แต่ผู้ที่มีคุณสมบัติ
ได้รับตำรานี้จากมันนั่นมีน้อยนิดจนนับได้

เชียเซวียนหมุนกายมาหาถึงเหลียน "ข้าได้ฟังอาจารย์ของเจ้า
บ่นอยู่บ่อยครั้งว่ารับศิษย์ที่ชอบแสวงหาทำเป็นจริงจังมา แต่เมื่อครูได้เห็น
เจ้าขับขานเพลงกลอนเสียงดัง กลับมีความสง่างามเหมือนอย่างอาจารย์
ของเจ้าเมื่อครั้งเยาว์วัย ข้าขอมอบตำราเล่มนี้ให้ ตำราเล่มนี้อาจารย์
ของเจ้าเมื่อครั้งเยาว์วัยชอบอ่านมันมาก"

ถึงเหลียนนิ่งอึ้งไป ก่อนรีบรับตำราเล่มนั้นมา เมื่อพบว่าบนปก
มีเพียงอักษรสี่ตัวเขียนว่า 'คัมภีร์สุรา' ก็พลันบ่นหน้าไม่ถูก "เมื่อครั้ง
เยาว์วัยอาจารย์ชอบอ่านสิ่งนี้หรือ"

"อาจารย์ของเจ้าได้รับการขนานนามว่าเขียนสุรา ยามปกติติดสุรา
ตั้งชีวิต ตอนข้าอายุสิบสองปีได้พบมัน ยามนั้นมันก็เป็นเช่นนั้นแล้ว
มันบอกว่าสุราได้หล้านี้ล้วนจิตคิดไร้รสชาติ จึงขอ 'คัมภีร์สุรา' เล่มนี้
จากข้า บันทึกสุราในนั้นหาใช่สุราธรรมดาทั่วไป แต่เป็น 'มื่อใหม่ร่ำสุรา
สามสิบจอก ปลายนิ้วจรดจอกล้วนสันต์อัสนี' อย่าทำให้เสียของเชียว"

"ผู้น้อยจะจำไว้ขอรับ" ถึงเหลียนรีบประสานมือ

"เป็นคนจริงจังจริงๆ ด้วย" เชียเซวียนหันไปหาเหลยอู่เจียและส่งตำราเล่มเล็กที่หน้าปกวิจิตรงดงามให้มันเล่มหนึ่ง

เหลยอู่เจียรับมาและมองชื่อตำรา ก่อนเอ่ยอย่างไม่เข้าใจ "ท่านผู้อาวุโส นี่คือนิดขอรับ"

เซียวเซ่อเหลือบตามองชื่อตำราเล็กน้อย ก่อนอ่านออกเสียงราวกับครุ่นคิด "จวนคำเหม้นต์ทีบ?"

"สี่ห้องฟ้าจวนคำเหม้นต์ทีบ เยือนกระท่อมของข้าน้อยรำสุราอุ่น ลักจอกได้ฤกษ์' นี่เป็นบทประพันธ์ของเซียเพยเซวียนสตรีผู้เลิศล้ำแห่งเจียงหนาน ความซาบซึ้งกินใจนั้น ว่ากันว่ากระทั่งพระสนมในวังหลวงก็ยังอ่านจนร่ำให้ ข้ามอบ 'จวนคำเหม้นต์ทีบ' เล่มนี้แก่เจ้า ให้เรียนรู้จากตัวเอกในนี้ พบกันคราวหน้าอย่าพูดจาน่าอึดอัดปานนั้นอีก" เชียเซวียนเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

เหลยอู่เจียโบหน้าร้อนผะผ่าวไปชั่วขณะ เยียววู้อีกกลับไม่ยี่หระดวงหน้าแต่มรอยยิ้มบางๆ อยู่ตลอด

"อาละ ขาดต้องไปแล้ว" เชียเซวียนพลันหมุนกาย

ทันใดนั้นก็มียเสียงดังแว่วมาจากที่ไกล "ข้าเพิ่งมาถึง เจ้าก็จะไปเสียแล้ว กลัวข้าถึงเพียงนั้นเลยหรือ"

เซียเซวียนเร่งฝีเท้าเดินไปข้างหน้า ปากบ่นพึมพำ "พบกันมิสู้ไม่พบกัน ไม่พบกันดูคล้ายพบกัน แม้มิได้พบกันด้วยตา แต่หัวใจพบกันแล้ว"

"ไอบัณฑิตร้าย..." เสียงจากที่ไกลนั้นเอ่ยขึ้นอย่างเย็นชา ทว่าเซียเซวียนหนีไปไกลแล้ว ทำให้สองคำสุดท้ายยากยิ่งจะฟังให้ชัด

เหลยอู่เจียมีสีหน้ากระวนกระวายคิดจะหนีตามไป ทว่ากระบี่เล่มหนึ่งกลับขวางทางไว้ ที่แท้เจ้าของเสียงพูดเมื่อครู่ก็มาถึงแล้ว อีกฝ่ายสวมอาภรณ์สีขาว ปิดหน้าด้วยผ้าสีเทา เป็นหลี่หานอิเซียนกระบี่

หิมะจันทรานั่นเอง

"อาจารย์..." เหลยอู่เจียก้มหน้าค้อมกายด้วยท่าทางเหมือนทำอันใด
ผิดมากก็มีปาน

หลี่หานอิมมองมันด้วยสายตาเย็นชา "เมื่อครู๋ข้าอยู่บนเขาชังชาน
เห็นปราณกระบี่สายหนึ่งที่นี่..." ประโยคต่อมาเอ่ยอย่างเข้มข้ม "...กระบี่นี้
ไม่เลวเลย"

"อาจารย์ ท่านชมข้า!" เหลยอู่เจียเบิกตาโพลง มันแปลกใจ
จนไม่กล้าเชื่อ

"แต่ว่า...ผู้ใดอนุญาตให้เจ้าลงเขา!" หลี่หานอิมเงื้อมกระบี่ขึ้นฟาด
เหลยอู่เจียที่กำลังฉีกยิ้มกว้างกระเด็นปลิวออกไป

บทที่ 61

สัตย์วาจาแห่งเซียนกระบี่

"อาจารย์ เหตุใดท่านไม่เคยไปร่วมงานรื้อยบุปผาเลยขอรับ" ระหว่างทางกลับขึ้นเขา เหลยอู่เจียอดเอ่ยปากถามมิได้

หลี่หานอี่ไม่แม้แต่จะหันมามอง เพียงมุ่งตรงไปข้างหน้า "ต่อให้บุปผางดงามเพียงใด คุณาสิบกว่าปีก็เบื่อเช่นกัน มีอันใดนาดู"

ยามนี้ราตรีมีดมิด จันทร์เต็มดวงแขวนอยู่บนท้องฟ้า ศิษย์อาจารย์ผู้มีวรยุทธ์แกร่งกล้าเป็นเลิศในใต้หล้าคู่นี้เดินอยู่ได้แสงจันทร์อย่างชุ่มชื้น ดูปรอดดองกันอยู่หลายส่วนชนิดพบพานได้น้อยครั้ง เหลยอู่เจียจึงพูดมากขึ้นอย่างอดมิได้ มันถามอีกว่า "อาจารย์ คนเมื่อครูนี้นี้คือเซี่ยเซวียนที่เรียนหนังสือจนกลายเป็นเซียนกระบี่ ออกกระบี่ครั้งแรกก็เป็นเซียนกระบี่หรือขอรับ"

"ไฉ่บัณฑิตนั้น..." หลี่หานอี่แค้นเสียงอย่างเย็นชา

"มันให้ตำราเข้ามาเล่มหนึ่ง นามว่า 'จวนคำเหมันต์ทิบ' เหตุใดตำราที่มันให้คนอื่นดูแล้วต่างมีความพิเศษเฉพาะตัว แต่ตำราเล่มนี้ของข้าดูเหมือนจะมีให้อ่านในเรื่องทิงจู้ (สดับเสียงไผ่) เมืองเสวี่ยเยวี่" เหลยอู่เจียกล่าวอย่างไม่ค่อยพึงใจนัก

ทว่าหลี่หานอีกกลับไม่ได้สนใจและถามขึ้นว่า "เจ้าชอบสตรีที่ชื่อ เยี่ยววูผู้ผู้นั้นหรือ"

เหลยอู่เจียนิ่งิ่งไป มันล้งเลเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็พยักหน้า

"เพราะเหตุใด" หลี่หานอ้อเอ่ยถามอย่างหาได้ยากยิ่ง

เหลยอู่เจียครุ่นคิดอยู่นาน ก่อนจะพูดอย่างอีกอึกว่า "เพราะว่า... หน้าตาางดงามยิ่ง"

หลี่หานอ้อพลันชะงักฝีเท้า "มีแค่เหตุผลนี้หรือ"

เหลยอู่เจียครุ่นคิดอยู่อีกครู่ใหญ่ ก่อนเกาหัวแกรกๆ "ดูเหมือนว่า... จะไม่มีเหตุผลอื่นแล้วขอรับ"

หลี่หานอ้อเกิดโทสะกับคำตอบนี้ "เจ้าช่างตรงไปตรงมายิ่งนัก แต่สตรีหน้าตาางดงามในไต้หล้านี้มีมากมาย เหตุใดเจ้าพบคนผู้นี้แล้วจึงชมชอบเล่า"

เหลยอู่เจียกล่าวด้วยรอยยิ้ม "ข้าบอกว่านางหน้าตาางดงาม มิได้หมายความว่าข้าชอบสตรีที่หน้าตาางดงามทุกคนในไต้หล้า เพียงแต่ว่ายามพบหน้านางนั้น ข้าพลันรู้สึกว่ตัวเองแปลกไป แต่เมื่อลองไตร่ตรองอย่างละเอียดแล้ว ข้าไม่เข้าใจดีตของนาง และไม่ทราบนิสัยของนาง กระทั่งนางชอบหรือเกลียดสิ่งใดข้าก็ยังไม่รู้ พอดคิดไปคิดมา อันที่จริงแล้วที่หวันไหวตอนนั้นคงเป็นเพราะ..."

"นางหน้าตาางดงาม" หลี่หานอีกกล่าวเสริมให้ แต่ครั้งนี้มันกลับไม่ได้ดูแคลนศิษย์ไม่ได้เรื่องคนนี้ เพียงกล่าวต่อด้วยเสียงเบา "สตรีที่หน้าตาางดงามล้งแล้วแต่ชอบหลอกลวง"

"อาจารย์ ท่านกล่าวเช่นนี้ หรือว่าท่านเคยถูกสตรีหน้าตาางดงามทำร้าย" เมื่อเหลยอู่เจียโพล่งถามออกไปก็พลันรู้สึกล้าหนักเสียใจแทบทันที วันนี้อาจารย์อุตสาหัมีแก้ใจพุดคุยกับตนหลายคำ แคัจฉนทราลาลับนุผา เบิกอรุณที่ตนพาตพินออกไปเมื่อครูนันได้รับคำชื่นชมเพียงเล็กน้อย

ไม่ได้หมายความว่าตนจะกำเริบเสิบสานทำอันใดตามอำเภอใจได้

ทว่าหลี่หานอีมิได้บังเกิดโทสะ มันเพียงหยุดฝีเท้า มือจับด้ามกระบี่
เถี่ยหมาบิงเหอและกัมหน้ำอย่างเสียบงัน

"อาจารย์ ข้าผิดไปแล้ว!" เหลยอู่เจียกัมหน้ำรับผิดโดยพลัน

"หลังจากนี้สามเดือน ข้าจะลงเขาไปกับเจ้า" หลี่หานอีพลัน
เงยหน้าขึ้น "ข้ามีกลางสังหรณ์อย่างหนึ่ง เกรงว่าอาจารย์ผู้นั้นของเจ้า
ใกล้จะรอไม่ไหวแล้ว"

"สามเดือน?" เหลยอู่เจียพยักหน้า "ขอรับ เช่นนั้นสามเดือนให้หลัง
ข้าจะประลองกระบี่กับอาจารย์"

"อืม...อีกสามเดือนข้าจะประลองกระบี่กับเจ้า สามปีให้หลังเจ้า
จะเป็นเซียนกระบี่ นี่คือสัญญาระหว่างเรา" หลี่หานอีพลันคลายมือ
จากกระบี่แล้วเดินขึ้นหน้าต่อ

สามปีเป็นเซียนกระบี่? เหลยอู่เจียนึกสงสัยว่าตนไปสัญญาเช่นนั้น
ตั้งแต่เมื่อไรจนอดงุนงงมิได้ แต่เห็นสีหน้าของอาจารย์มันก็ไม่กล้า
ถามอันใดมาก ทำเพียงเดินตามไปอย่างว่าง่าย อีกอย่าง สามปีเป็น
เซียนกระบี่...

เช่นนั้นก็เป็นเกิด เหลยอู่เจียแยมั้ม

ณ เมืองอู่ซวงแห่งใต้ห้ำ

ริมลำน้ำอี้อู่ยี่ที่กระแสน้ำเชี่ยวกราก

เด็กหนุ่มชุดขาวผู้หนึ่งกอดหีบกระบี่นั่งอยู่ข้างลำน้ำ เอยเสียงนิบ
"แพ้อีกแล้วหรือ"

มือกระบี่ผู้เป็นเจ้าของเมืองอู่ซวงซึ่งได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในสี่เมืองในใต้ห้ำ
เสียบกระบี่หักในมือลงในดินอย่างเสียบเสียบ "แพ้อแล้ว คราวนี้แพ้อย่าง
ราบคาบ ความต่างชั้นระหว่างข้ากับหลี่หานอี เกรงว่าจะเป็เหมือน

ลำนํ้าอืดสุ้ยกับม่นํ้าจางเจียงกระมัง วันหน้าจะไม่ไปเมืองเสวียเยวีย
ทำประลองกระบี่อีกแล้ว"

"ไม่เป็นไร ข้าจะเอาชัยชนะกลับมาให้ท่านเอง" เด็กหนุ่มฉีกยิ้ม
เผยฟันสีขาวซี่ใหญ่ มันคืออุ้งขวง เด็กหนุ่มที่เคยใช้กระบี่บินขวางทาง
อูซิ่น อูฉาน ถังเหลียน เซียวเซ่อ และเหลยอู่เจียที่แคว้นอวี๋เถียนวันนั้น

"ชีวิตนี้แพ้ต่อหลี่หานอี่ ข้ายอมรับได้ เพียงเจ้าเอาชนะได้ในรุ่นต่อไป
ก็พอแล้ว ทว่าคราวนี้ข้าพบคนผู้หนึ่ง มันบอกว่าตนเองชื่อเหลยอู่เจีย
ดูเหมือนข้าจะเคยได้ยินเจ้าพูดถึงชื่อนี้" ซ่งเยียนหุยนั่งลงข้างกายอุ้งขวง

"ใช่ ข้าเคยพบมัน ในที่ที่มีแต่ทรายเต็มไปหมด ชื่อของแคว้นนั้น
ออกเสียงยากยิ่งนัก จำไม่ได้แล้ว" อุ้งขวงเกาหัวแกรก ก่อนแยมยิ้ม
"อาจารย์ก็รู้ว่าข้าความจำไม่ดี"

"กระทั้งชื่อแคว้นเจ้ายังจำไม่ได้ แต่กลับจำชื่อของมันได้หรือ"
ซ่งเยียนหุยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

"เพราะว่ามันพิเศษมาก คนที่ข้าพบเจอวันนั้นล้วนแต่พิเศษ
ข้าจำหน้าตาของพวกมันได้ทุกคน แต่น่าเสียดายยิ่งนัก วันนั้นพวกมัน
บาดเจ็บมาก่อน หาไม่แล้วคงจะได้ต่อสู้กันอย่างเต็มที่แน่นอน" อุ้งขวง
ลูบหีบกระบี่เบาๆ

"วันหน้าเจ้าย่อมมีโอกาสเป็นแน่ เพราะว่ายามนี้มันเป็นศิษย์ของ
หลี่หานอี่เซียนกระบี่หิมะจันทราแล้ว" ซ่งเยียนหุยกล่าว

อุ้งขวงนัยน์ตาทอประกาย "มันก็เรียนกระบี่แล้วหรือ จำได้ว่ายามนั้น
มันยังใช้วิชาหมัดอยู่เลย"

ซ่งเยียนหุยพยักหน้า "ใช่แล้ว วันนั้นข้าได้ยังชิงวรยุทธ์ของมัน
ออกกระบี่ใส่หนึ่งกระบวณท่า มันมีความเลศล้ำเหมือนอย่างหลี่หานอี่
อยู่หลายส่วน แต่เมื่อเทียบกับเจ้าแล้วนับว่ายังต่างกันอยู่ช่วงหนึ่ง แต่
ข้าบอกหลี่หานอี่ว่าข้ามีลูกศิษย์คนหนึ่ง จะต้องเป็นเซียนกระบี่ในห้าปี

อย่างแน่นอน หลี่หานอีกกลับพูดว่าเช่นนั้นศิษย์ของมันก็ใช้เวลาแค่สามปีตลอดยี่สิบปีมานี้หลี่หานอีรับศิษย์แค่คนเดียว เห็นทีคงจะตั้งความหวังไว้มากจริงๆ"

คู่ชวงไต้ยินดังนั้นก็ครุ่นคิดตรึกตรองอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนเปิดหีบกระบี่ขึ้นในหีบนั้นยังคงมีกระบี่บินสิบสองเล่มและกระบี่ยาวสี่แดงเพลิงเล่มนั้นเช่นเคย มันทีหีบกระบี่อย่างแรง กระบี่บินสิบเล่มพลันลอยออกมาเรียงตัวเป็นแถวอยู่เบื้องหน้าคู่ชวง คู่ชวงเคาะพวกมันเบาๆ ก่อนเรียกชื่อของกระบี่เหล่านี้

"อวิ้นซัว ชิงซวง เฟิงเชียว หงเยี่ย หูเตี้ย เจวี่เอ็ง ซาเซิง พัวเจี่ย อวิ้หูอี้ เราจื่อโหว"

"เจ้าควบคุมได้สิบเล่มแล้วหรือ" ซ่งเยียนหุ่ยทั้งแปลกใจระคนยินดี

คู่ชวงแยมั้มอ่อนบางพลางโบกแขนเสื้อ กระบี่บินสิบเล่มร้องคำรามแล้วบินออกไปเกิดเป็นคลื่นลูกยักษ์บนผิวน้ำ คู่ชวงโบกแขนเสื้ออีกครั้ง กระบี่สิบเล่มแผดเสียงคำรามพุ่งทะลวงลงท้องน้ำดังครืน! คู่ชวงวาดแขนเสื้อครั้งที่สาม กระบี่สิบเล่มปั่นหมุนผิวน้ำทั้งผืน กระแสน้ำซัดสาดไม่ขาดสาย กระบี่บินอีกสองเล่มในหีบปล้นสันไหว เตรียมจะพุ่งออกจากหีบ

คู่ชวงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ในเมื่อเหลยอู่เจียจะเป็นเซียนกระบี่ในสามปี เช่นนั้นข้าจะเป็นเซียนกระบี่ในหนึ่งปี!" มันผายมือขึ้น กระบี่บินทั้งสิบเล่มพุ่งกลับมาในหีบ คู่ชวงปิดหีบลงและลุกขึ้นถือหีบกระบี่หมุนกายจากไป

ซ่งเยียนหุยมองตามแผ่นหลังของมันไปอย่างเงิบงัน เนิ่นนานจึงค่อยถอนหายใจ "เมื่อคู่ชวงจะได้กลับไปอยู่จุดสูงสุดอีกครั้งหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับเจ้าแล้ว"

คู่ชวงไต้ยินถ้อยคำนี้จึงหมุนกายกลับมาและเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

"อาจารย์ ข้าไม่อยากเป็นเจ้าเมืองอยู่ชวงอันใดนั้น ข้าแค่ชอบฝึกกระบี่
แต่ในเมื่ออาจารย์อยากให้ข้าเป็น ข้าจะเป็นก็ได้"

บทที่ 62

เหนือขอบฟ้าแสนไกล

บนท้องฟ้ามีดวงจันทร์ นวลผ่องงามพร่างพราย บนผืนดินมีสุรา
หอมรัญจวนอวลพิสุทธิ์

มวลหมู่บุปผาบานสะพรั่งส่งกลิ่นหอมอบอวลในเดือนสี่ ทว่า
ที่นี้ยังคงเป็นช่วงที่ดอกเหมยบานสะพรั่งงดงามที่สุด กลิ่นดอกไม้
ขจรขยาย คละเคล้าไปกับกลิ่นสุรา ทำให้ผู้ที่ได้กลิ่นอดลุ่มหลงมิได้
ข้างต้นดอกเหมยมีคนผู้หนึ่งนั่งอยู่ มันสวมชุดคลุมสีขาวตัวยาวนั่งอยู่
ใต้แสงจันทร์ มือถือจอกหยกขาวคอยละเลียดดื่ม ดวงตาหรือลงวากับ
เมามายแล้วจริงๆ

ที่นี้คือดินแดนนอกเขตแดนเหนือขอบฟ้าแสนไกล

คนผู้นี้หน้าตางดงามผิดสามัญ ไม่น้อยหน้าจันทร์บาบนภาวฟ้า
หรือดอกเหมยที่บานสะพรั่ง ทว่าคนผู้นี้เป็นบุรุษเพศ

และยังเป็นบุรุษที่ไม่มีเส้นผม

เป็นอดีตบรรพชิตวัดห่านาน อุฐิน หรือก็คือพระมุขพรรค
เทียนไว่เทียนในปัจจุบัน เยี่ยมอันชื่อ

ว่าสุราเพียงลำพังใต้แสงจันทร์นับเป็นเรื่องที่เปลี่ยวเหงายิ่ง อีกทั้ง

ยามนี้ยังมีหิมะตกโปรยปราย เยี่ยนอันซื้อยื่นมือออกไปหมายจะรับ
เกล็ดหิมะเหล่านั้น แต่พวกมันกลับละลายก่อนจะตกลงถึงมือ เยี่ยนอันซื้อ
ทอดถอนใจพลงมุ่นคิ้วเล็กน้อย มันก้มหน้าเตรียมกระดกสุราในจอก
ให้หมด ตอนนั้นเองมันพบว่าดอกเหมยดอกหนึ่งได้ปลิดปลิวลงมาอยู่
ในจอก ทำให้อดระบายนมือออกมาไม่ได้

งดงามหาใดเปรียบ

บนกำแพงทิศประจิมมีเสียงแผ่วเบาดังแว่วมา แผ่วเบาเสียงจนเหมือน
เสียงดอกเหมยผลิบาน เยี่ยนอันซื้อได้ยินแล้ว แต่ดูเหมือนจะไม่ใส่ใจ
แม้แต่น้อย มันทำเพียงสาดสุราในจอกลงพื้น ก่อนลุกขึ้นและเงยหน้า
มองท้องฟ้า

น่าจะเป็นคนสุดท้ายแล้วกระมัง เยี่ยนอันซื้อหัวเราะเบาๆ ยื่น
เรียวนิ้วขาวผุดผาดประดุจหยกขาวออกไปเด็ดดอกเหมยพลงครุ่นคิด
อย่างเงิบเงียบ

ไม่ทราบว่าจะตั้งแต่เมื่อไรที่หิมะซึ่งโปรยปรายอยู่ได้โหมกระหน่ำขึ้น
ราวกับมีสายลมพัดผัน ต้นเหมยก็เริ่มสั่นไหว ดอกไม้ปลิดปลิวปาน
สายฝน สอดประสานกับเกล็ดหิมะที่ลอยว่อน สายตาของเยี่ยนอันซื้อถูก
บดบังด้วยดอกไม้และหิมะที่ม้วนตลบ ทว่าเมื่อต้องเผชิญหน้าปรากฏการณ์
ผิดสามัญกะทันหันเช่นนี้ มันกลับไม่ตื่นตระหนกแม้สักนิด เพียงมองดู
ดอกเหมยในมืออย่างเงิบงันเท่านั้น

ทันใดนั้นเงาสีดำได้พุ่งตัวผ่านม่านหิมะดอกไม้อันงดงามเข้ามา
พร้อมดาบสีดำสนิท ยามพุ่งผ่านม่านหิมะดอกไม้ ดาบสีดำสนิท
ได้สาดแสงอันพิสดารออกมา เมื่อปลายดาบสัมผัสถูกแผ่นอก เยี่ยนอันซื้อ
จึงเคลื่อนไหวในที่สุด มันถอยร่างไปข้างหลัง จากนั้นวาดมือลงแผ่วเบา
ดอกเหมยที่อยู่ในมือพลันแนบติดกับตัวดาบแล้วพุ่งเข้าสู่ผู้ถือดาบ

คนผู้นั้นตกตะลึงและรั้งดาบกลับไปโดยพลัน ดอกเหมยดอกนั้น

พุ่งผ่านข้างหูของมันไป

"ว่ากันว่ายามที่จิตสังหารรุนแรงที่สุด ดาบดำเยวี่หลิน (วูณนุหลัน) จะส่องแสงพิสดารออกมา ลาจากกันไปสิบสองปี ยามนี้ได้พบดาบเล่มนี้ อีกครั้งแล้ว" เยี่ยนชื้อยิ่นนั่งพลงแยมยิ้ม "เพียงแต่เจ้ามิใช่ท่านอาหลี่ ท่านอาหลี่ตายไปสิบสองปีแล้ว เจ้าคือ...บุตรสาวของท่านอาหลี่"

มือดาบผู้สวมอาภรณ์ดำใช้ดาบยันพื้นอย่างเสียบั่น แม้ว่าจิตสังหารอันหนาวเหน็บจะไม่ได้รุนแรงอย่างเมื่อครู่แล้ว แต่ดอกไม้หิมะรอบกายนางยังคงปลิวว่อนอย่างไม่มีที่ท่าจะหยุด

"เมื่อยังเยาว์วัย ข้าเคยพบเจ้ามาก่อนหรือไม่ เจ้าชื่อหลื่อวินเยี่ยน?" เยี่ยนชื้อครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยถามเสียงเบา มันพลันนึกขึ้นได้ว่า เคยพบหญิงสาวผู้นี้ในอดีต ยามนั้นนางมัดผมขึ้นฟ้าและมักจะทำท่าคุ้ยถ้ำอยู่ตลอด บัดนี้ก็เติบโตเป็นหญิงสาวที่งดงามยิ่งนัก เพียงแต่ว่ากลายเป็นดาบในมือผู้อื่นเสียแล้ว

"ตัวเงินอีกคิดจะแย่งชิงตำแหน่งประมุขพรรคเทียนไ่ว์เทียนมาตั้งแต่สิบสองปีก่อนแล้ว มันบ่มเพาะมือดาบขึ้นมาสิบสองคน เปรียบเสมือนดาบสิบสองเล่ม ตั้งชื่อกลุ่มว่า 'ดาบหลินเตา (วูณ)' ตั้งใจให้เป็นนักรบพลีชีพของตนเอง แต่มันคิดไม่ถึงว่าข้าจะกลับมาอย่างกะทันหันจึงหนีไป และทั้งดาบสิบสองเล่มไวลอบสังหารข้า วันก่อนมาแล้วสี่คน เมื่อวานมาอีกเจ็ดคน วันนี้เหลือแค่เจ้าคนเดียวแล้ว เจ้ารู้ทั้งรู้ว่าสู้ไม่ไหว ไยยังรันทาที่ตายอีก" เยี่ยนชื้อเดินตรงไปหามือดาบหญิงอย่างเข้มช้า

นางกำดาบในมือแน่น หัวคิ้วขมวดมุ่น

"เพราะว่าเจ้ารักมันหรือ" เยี่ยนชื้อหยุดฝีเท้าและเอ่ยถาม

มือดาบตั้งท่าระวัง ดาบสีดำในมือเปล่งแสงพิสดารอีกครั้ง

เยี่ยนชื้อกลับทำเหมือนมองไม่เห็นอย่างไรอย่างนั้น มันเพียงเดินกลับไปยังข้างต้นเหมย ก่อนทอดถอนใจแผ่วเบา "ช่วงเวลาี้

ดอกเหมยในคฤหาสน์เขาว่าเสวยมักจะร่วงโรยและมีหิมะตกโปรยปราย หากท่านพ่อยังมีชีวิตอยู่ คงจะมารอชมทัศนียภาพอันงดงามของดอกไม้โรยราในช่วงนี้เช่นทุกปีเป็นแน่ ท่านพ่อเรียกทิวทัศน์เช่นนี้ว่า 'หิมะอาสัณ' ด้วยคิดว่ายามที่ดอกเหมयर่วงโรย หิมะก็ตายจากไป ชำรอมานั่นนานเพื่อที่จะได้เห็นภาพ 'หิมะอาสัณ' นี้ แต่เจ้ากลับทำดอกเหมयर่วงลงมาหมดแล้ว"

มือดาบหญิงมองดูดอกเหมยที่ร่วงเต็มพื้นแล้วอดรู้สึกเศร้าใจไม่ได้ เมื่อครั้งเยาว์วัยนางมักจะได้เห็นชายหนุ่มที่เย้ายวนชื่อเรียกว่าท่านพ่อมาชื่นชมหิมะอยู่ในเรือนแห่งนี้เป็นประจำ จนคิดไปว่าชายหนุ่มผู้นั้นก็เหมือนองค์ประจักษ์หนึ่งของทัศนียภาพแห่งนี้ไปแล้ว มือดาบหญิงหลับตาลงและกระชับดาบในมือ เย้ายวนชื่อไม่ได้มองอย่างชัดเจนว่านางฟาดฟันออกมาอย่างไร แต่เพียงพริบตาเดียว แสงสีดำของดาบก็ทะลุผ่านหิมะโปรยปราย มุ่งเป้าหมายที่มัน

มันวาดมือเบาๆ ดอกเหมยที่ร่วงอยู่เต็มพื้นถูกพัดม้วนขึ้นมาพุ่งเข้าใส่มือดาบหญิง แสงประหลาดสีดำสายนั้นพลันอ่อนจางลง มือดาบหญิงรู้สึกได้ว่าดาบถูกต้านไว้ ไม่อาจมุ่งไปข้างหน้า นางเบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนก แต่แล้วก็พบว่าภาพเบื้องหน้าทั้งหมดถูกบดบังด้วยกลีบดอกเหมยละลานตา

เย้ายวนชื่อมองดูมือดาบหญิงที่ล้มลงหมดสติไป ก่อนเดินไปปิดเศษดอกไม้บนร่างของนางออกเบาๆ ตอนนั้นเองได้มีคนสองคนเดินออกมาจากเรือนชั้นใน คนหนึ่งผมขาวพกกระเป๋ายักษ์ คนหนึ่งอารมณ์ม่วงหน้าเกรงขาม

เป็นไปฟ้าเสียนกับจื่ออื่อหว

"พาด่วนไปเถิด นอนสักตื่นนางก็ล้มหมดแล้ว ตอนนี้ดาบหลินเตาทั้งสิบสองเล่มก็หักหมดแล้ว ส่วนเรื่องที่ว่าจื่ออื่อหวพาด่วนเงินอื่นหรือไม่

ก็ตามใจพวกเจ้าแล้วกัน" เยี่ยมอันชื่อเงยหน้ามองดวงจันทร์บนท้องฟ้า พลันกล่าวพึมพำ "ราตรีนี้เข้าสู่ฤดูน้ำค้างขาว แสงจันทร์หาที่มาตุภูมิยังคง นวลเด่น"*

ไปฟ้าเขียนเงยหน้าขึ้นและเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "มีทราบว่มาตุภูมิในใจของท่านประมุขคือที่ใดเล่า เป็นเทียนไ่ว์เทียน หรือวัดหานซาน"

เยี่ยมอันชื่อกล่าว "เจ้ารู้หรือไม่ว่าบิดาข้าเป็นคนที่ไม่ได้ ก่อนเข้ามาเป็นประมุขเทียนไ่ว์เทียน"

ไปฟ้าเขียนนิ่งิ่งไปเล็กน้อย ก่อนส่ายศีรษะ "อดีตประมุขไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องราวในกาลก่อน"

"เป็นหังโจว ข้าอาศัยอยู่ที่หังโจวตามท่านพ่อก่อนอายุสี่ปี หากกล่าวถึงมาตุภูมิ หังโจวต่างหากที่เป็นมาตุภูมิของข้า" เยี่ยมอันชื่อทอดสายตามองไปยังที่ไกล "ข้าจำได้เพียงว่าหน้าบ้านมีทะเลสาบแห่งหนึ่ง น้ำเป็นสีมรกตทั้งแผ่นผืน ข้างทะเลสาบมีต้นหลิวห้อยระย้า ท่านแม่ข้ามักจะชอบหิวผอมอยู่ข้างทะเลสาบ ทว่าเช้าวันหนึ่งผู้คนพบหิวของนางอยู่ที่ข้างทะเลสาบ แต่ข้ากลับหานางไม่พบอีกเลย หลังจากนั้นท่านพ่อก็พาข้ามาที่นี่

ท่านพ่อสร้างคฤหาสน์เขาฮว่าเสวี่แห่งนี้ขึ้นมาและขึ้นเป็นประมุขของเทียนไ่ว์เทียน ให้หลังกับบัญชาการสำนักทั้งหลายนอกเขตแดน สุดท้ายก็ถูกยึดครองยุทธภพ ราวกับทั้งร่างเต็มไปด้วยความห้าวหาญ แต่ข้ากลับรู้สึกว่แท้จริงแล้วท่านพ่อเพียงไม่รู้ว่าตนเองอยากไปที่ใด

หากว่าข้าจำไม่ผิด อันที่จริงท่านพ่อมาเสียชีวิตที่หังโจว ดังนั้นที่ใดคือมาตุภูมินั้นไม่สำคัญ ที่ใดมีคนที่ไม่เข้าใจ ที่นั่นจึงจะเป็นมาตุภูมิเป็นบ้านอย่างแท้จริง ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นวัดหานซานหรือคฤหาสน์

* 'ราตรีนี้เข้าสู่ฤดูกาลน้ำค้างขาว แสงจันทร์หาที่มาตุภูมิยังคงนวลเด่น' เป็นวรรคหนึ่งในบทกวีของผู้ที่แสดงถึงความคิดถึงน้องชายและบ้านเกิด

เขาฮว่าเสวี่ยก็ล้วนมิใช่บ้านของข้า" เยี่ยอันที่อวดมือ ดอกเหมยที่ร่วง
อยู่ทั่วพื้นลอยขึ้นมาอยู่ในมือ มันกอบยกจรวดปลายจุมูกดอมดม

"หากจำไม่ผิด อดีตประมุขเคยกล่าวว่าอยากไปเขาไห่ไ่ว่เซียน
ดินแดนสุดขอบฟ้า" จื่ออีโหวพลันเอ่ย

เยี่ยอันชื่อพยักหน้า ก่อนกล่าวว่าด้วยรอยยิ้ม "ใช่แล้ว ท่านพ่ออยากไป
ดูที่ปลายขอบฟ้า ไซตาเผ่าที่จะคิดถึงแต่เรื่องไบไม้ร่วงคืนสู่ราก* เสียทีใด"

* ไบไม้ร่วงคืนสู่ราก หมายถึงการกลับมาตายที่บ้านเกิดเมืองนอน

บทที่ 63

แดนศักดิ์สิทธิ์กลางเวีย

แม้ว่าเยียนซือจะไม่เรียกตัวเองว่าอาตมาผู้ชินและปลดปล่อยประจำบนร่างออกแล้ว แต่มันยังคงสวมอารมณ์ยาวสี่ขาตลอดทั้งร่างเช่นเคย และยังคงเอาแต่ใจไม่ยอมไ้ไผ่ม ขณะกำราบ 'ดาบหลินเตา' เล่มแล้วเล่มเล่า ก็ยังยืนหยัดไม่สังหารใครสักคน จื่ออีโหว่มีบ้างที่คิดว่าคนที่มีความจิตใจเมตตาเช่นนี้เหมาะสมที่จะเป็นประมุขเทียนไว่เทียนจริง ๆ หรือแต่ด้วยความเป็นคนมีจิตใจเมตตาเช่นนี้เอง จึงได้รับการสนับสนุนจากสำนักต่างๆ ในเทียนไว่เทียนอย่างรวดเร็ว มีผู้อาวุโสในบางสำนักบางลัทธิกล่าวว่านับตั้งแต่พบมันครั้งแรกก็รู้สึกเหมือนว่าท่านประมุขเฒ่ากลับมายังโลกมนุษย์อีกครั้ง

"ท่านประมุข ช่วงนี้มีข่าวใหม่เกี่ยวกับสหายเหล่านั้นของท่าน" ไปฟ้าเขียนพลันเอ่ยขึ้น

เยียนซือเงื้อมมือไปเล็กน้อย ก่อนกล่าวว่าด้วยรอยยิ้ม "โอ้ ช่วงนี้พวกมันเป็นอย่างไรบ้าง"

"หลังจากถึงเหลียนออกจากแคว้นอวี่เทียนก็กลับสำนักถึง ไปพบอาจารย์ถึงเหลียนเวีย เชียวเจอกับเหลียนผู้เจียเดินทางราวๆ สามเดือน

กว่าจะถึงเมืองเสวียเยวี่ เหลยอู่เจียไปขึ้นหอเตงเทียน ต่อสู้ไปจนถึง
ชั้นสิบหก ตามไถ่กระบี่ของหลี่หานอีเซียนกระบี่หิมะจันทราพร้อมกับ
ศิษย์ของเจ้าอวี่เจินเซียนกระบี่พรต สุดท้ายแม้จะถูกขัดลงมาครั้งแล้ว
ครั้งเล่า แต่หลี่หานอีก็รับเป็นลูกศิษย์ กลายเป็นศิษย์คนแรกของมัน"
ไปฟาเซียนกล่าวอย่างแถมซ้ำ

เยียนอันชื่อยืมพลางเอ่ย "เจ้านั่นดวงชะตามิใช่ชั่วจริงๆ ถึงขั้น
เซียนกระบี่หิมะจันทราเป็นศิษย์ได้ แต่ว่าเหลยฮงอาจารย์ของมัน
เคยเกี่ยวข้องกับหลี่หานอีอยู่ช่วงหนึ่ง เกรงว่าคงยังมีเรื่องปิดบังอยู่อีก
แล้วอีกคนหนึ่งเล่า ถ้าแกโรงเตี๊ยมตระหนี่ถี่เหนียวผู้นั้นกลับคฤหาสน์
เขาเสวียลั่วของมันไปแล้วหรือไม่"

"เสียวเซอก็รั้งอยู่ที่เมืองเสวียเยวี่เช่นกัน อีกทั้งยังกลายเป็น
ศิษย์ของเซียนทวนชื่อคงฉางเฟิงอีกด้วย" จื่ออีโหว่ที่เฝ้ามองมาตลอด
พลันเอ่ยปากในที่สุด

"เซียนทวนชื่อคงฉางเฟิงหรือ ข้าคิดว่าจะเป็นเซียนสุราไปหลีตงจวิน
เสียอีก อันที่จริงข้ารู้สึกว่าจะหากคนทั้งสองคนได้พบหน้ากันคงจะถูกชะตากัน
มากที่สุดทีเดียว" เยียนอันชื่อยืนมือออกไป จอกสุราที่จมอยู่ในหิมะลอยกลับมา
ยังมือมัน "อีกทั้งข้าก็อยากลิ้มลองสุราซึ่งเยี่ยเจ็ดจอกของเซียนสุราที่
เอาชนะชะวู๋ไปของหอสุราในเมืองเทียนฉีได้ยิ่งนัก"

"มีข่าวส่งมาว่าไปหลีตงจวินเจ้าเมืองใหญ่ของเมืองเสวียเยวี่
ออกจากเมืองไปโน้นคืนที่เหลยอู่เจียเข้าเมือง บัดนี้มีทราบร่องรอย"
ไปฟาเซียนกล่าวเสียงเบา

"อันที่จริงหลายปีมานี้ผู้ที่ดูแลเรื่องราวต่างๆ ในเมืองเสวียเยวี่
ล้วนเป็นชื่อคงฉางเฟิง ส่วนเจ้าเมืองอีกสองคน คนหนึ่งบ่มสุรา อีกคนหนึ่ง
ฝึกกระบี่ ล้วนเป็นอิสระยิ่งนัก ยิ่งกว่านั้นมิทราบร่องรอยแล้วอย่างไร
เจ้าเดาว่าไปหลีตงจวินผู้นั้นเข้าสู่เขตแดนวันลับจิตพเนจรแล้วหรือไม่"

ถึงตอนนั้นหลับตาลงก็เคลื่อนจิตไปได้หมื่นหลี่ อยู่ในเมืองเสวี่เยวี่
หรือไม่ว่าอย่างใด" เยี่ยนอันชื่อเดาส่งที่ไปฟ้าเขียนคิดออกจึงกล่าว
อย่างแจ่มชัด

ไปฟ้าเขียนสยดสยองตาจ้องโอโหวนเล็กน้อยโดยมิได้เอ่ยคำ เมื่อสิบสองปี
ที่แล้วเขียนสุราไปหลี่ตงจวินมีมาดความเป็นที่หนึ่งในใต้หล้าอยู่เลือนราง
แต่กลับถ่อมตนอย่างยิ่ง ทั้งยังประมอญกับผู้อื่นน้อยนัก มุ่งมั่นแต่การ
บ่มสุรา แต่กล่าวกันจนบัดนี้สาเหตุที่เขียนกระบี่เดี๋ยวเดียวแล้วชิงหยาง
ผู้ปกครองเมืองมู่เหลียงยังมิได้รับการขนานนามว่าเป็นที่หนึ่งในใต้หล้า
นั้นก็เพราะมันไม่เคยเอาชนะไปหลี่ตงจวินได้ คนอย่างไปหลี่ตงจวินนี้
หากจะก้าวเข้าสู่เขตแดนรันทบจิตพเนจรที่ซึ่งร้อยปีจะพบสักครั้งก็มีใช้
เรื่องที่เกินคาด

"สหายสามคนนั้นของข้า เห็นทีคงจะนามกระฉ่อนยุทธภพในเร็ววัน
เป็นแน่ เหมือนกับดรุณน้อยเมืองเสวี่เยวี่สามคนในอดีต ข้าเฝ้ารอ
วันที่เราจะได้พบกันอีกครั้งเหลือเกิน" เยี่ยนอันชื่อหนุมานกายเดินไปข้างหน้า
อย่างแจ่มชัด

"ท่านประมุขจะไปไหน" ไปฟ้าเขียนถาม

"ไปแดนศักดิ์สิทธิ์กลางเยวี่" เยี่ยนอันชื่อกล่าวเสียงเรียบ "บัดนี้
กำลังปัญหาภายในของเทียนไว่เทียนหมดแล้ว ด้วยกำลังของพวกเจ้า
สองคน หลายปีต่อจากนี้คงมิใช่ปัญหา ข้าจะไปแดนศักดิ์สิทธิ์กลางเยวี่
ปิดด่านฝึกตน"

"ท่านประมุขจะกลับมาเมื่อไร" จื่ออื่อโหว่มุ่นตัวเล็กน้อย

เยี่ยนอันชื่อกระโดดขึ้นไปยืนอยู่บนกำแพงทิศประจิม กล่าวเสียง
ดังกังวาน "เมื่อข้าเข้าสู่เขตแดนรันทบจิตพเนจร"

จื่ออื่อโหว่กับไปฟ้าเขียนต่างตะลึงงัน

เยี่ยนอันชื่อหันกลับมามองพวกมันด้วยรอยยิ้ม "ข้าพูดจริง" จากนั้น

ก็กระโดดไปที่ไกล

"ท่านประมุขจะเข้าสู่เขตแดนเร้นลับจิตพเนจรได้จริงหรือ" จี้อีโหว
หันมองไปฟ้าเขียน

ไปฟ้าเขียนครุ่นคิดพลางกล่าว "ตอนพบกันที่เมืองซานกู่ มันก็
เข้าใกล้เขตแดนฟ้าไร้พันธนาการแล้ว บัดนี้กลับมาเขียนไว้เขียนได้
สามเดือนกว่า มันก็ฝึกฝนอภิญญาทั้งหกของลัทธิพุทธจนอยู่เหนือข้า
และเจ้า มันเพิ่งอายุได้สิบเจ็ดปี เทียบกับประมุขเฒ่าในตอนนั้นแล้ว
ดูเหมือนว่าจะมีพรสวรรค์สูงกว่าอยู่หลายส่วน วันหน้าอาจจะเข้าสู่
เขตแดนเร้นลับจิตพเนจรได้จริงๆ ก็เป็นไปได้ ถึงครานั้นหากพวกเรา
บุกยึดครองจงหยวน ผลลัพธ์คงไม่เหมือนเมื่อสิบสองปีก่อนแล้ว..."

จี้อีโหวแค้นหัวร่อ "เจ้ายังทำตัวสบายใจอยู่ได้ หากเข้าสู่เขตแดน
เร้นลับจิตพเนจรได้จริง ท่านประมุขจะต้องเคลื่อนจิตไปยังเขาไห่เวเขียน
เที่ยวเล่นกับอัจฉรางามซดช้อยเป็นแน่ คงจะไม่พาเจ้าบุกยึดครอง
จงหยวนกระมัง"

ไปฟ้าเขียนยิ้มย้มพลางส่ายศีรษะ "ได้มีประมุขที่แข็งแกร่ง
ถึงเพียงนี้ แต่กลับไม่มีปณิธานยิ่งใหญ่แม้แต่น้อย ไม่รู้ว่าสมควรดีใจ
หรือไม่"

จี้อีโหวทอดสายตามองดอกเหมยที่ร่วงหล่นเต็มพื้น บ่นพึมพำว่า
"ที่แท้บ้านของประมุขเฒ่าอยู่ที่หังโจว"

เมืองเสวียเยวียในเวลานี้ มีคนผู้หนึ่งกำลังชมจันทร์อยู่เช่นกัน

มันคาบดอกหญ้าไว้ในปากและเอนกายอยู่บนหลังคาอย่างผ่อนคลาย
ดวงตาเหม่อมองดวงจันทร์กลมเด่น

สตรีถือทวนนางหนึ่งมองเห็นมันจึงกระโดดขึ้นมาจากหลังคา "ประเสริฐ
นักเชียวเชอ ที่แท้ก็มานอนอยู่ตรงนี้"

เซียวเซ่อหลับตาลงด้วยคร้านจะสนใจนาง "ดีกปานนี้แล้ว เลิกวิ่งไต่
รบกวนเวลาพักผ่อนผู้อื่นเสียที ทวนอันเยวี่ของเจ้าฝึกไปถึงไหนแล้วละ"

"ทวนอันเยวี่ รำให้แทบขาดใจ ข้าฝึกไปถึงขั้นที่สี่แล้ว เจ้าจะ
ทดสอบดูหรือไม่" ซือคงเขียนล้วย้อย่างมีเลศนัย

"ช่างเถิด พรุ่งนี้เข้าค่อยทดสอบแล้วกัน บอกเจ้าไว้อีก่อน อย่ายั่ว
โมโหข้า หากไม่แล้วข้าจะชักพลองฉี้อออกมาฟาดเจ้าจนหมดบ!" เซียวเซ่อ
ลื้มตาขึ้นและถลึงมองใส่นางเพื่อข่มขู่

"ถ้อยคำนี้ข้าฟังจนเบื่อหน่ายเสียแล้ว เจ้าก็ฟาดเสียทีสิ" ซือคงเขียนล้วย
ถลึงตากลับทันที

"เด็กน้อย" เซียวเซ่อเบือนหน้าหนี

"คนเห็นแก่เงิน เจ้าดูอันใดอยู่ตรงนี้ทุกวัน นั้นมันทางไปเขาชังซาน
มิใช่หรือ เจ้าคงมิได้มองหาเหลยอู่เจียอยู่หรือกระมัง หึ รู้อยู่แต่แรก
แล้วว่าพวกเจ้าไม่ปกติ จูๆ" ซือคงเขียนล้วยจุปากหยอกล้อ

"เจ้าเคยไปเทียนฉี่หรือไม่" เซียวเซ่อพลันเอ่ยถาม

"นครหลวงเทียนฉี่หรือไม่เคยไปเลย" ซือคงเขียนล้วยส่ายศีรษะ
"เจ้าเคยไปหรือไม่"

เซียวเซ่อพยักหน้า "เคยไป"

ซือคงเขียนล้วยร้องอ้อขึ้นมาอย่างไม่ใส่ใจ "เป็นอย่างไร หากเทียบกับ
เมืองเสวี่เยวี่เล่า"

"ไม่ดงามเท่าเมืองเสวี่เยวี่ แต่ว่ากว้างใหญ่ไพศาล น่าจะ
ใหญ่กว่าเมืองเสวี่เยวี่เจ็ดถึงแปดเท่า คนมากมายครึกครื้นยิ่ง ผู้คน
มาจากทั่วทุกหนแห่ง ทุกปีจะมีตลาดใหญ่หลายครั้ง ในตลาดจะได้เห็น
สิ่งของแปลกใหม่พิสดารต่างๆ นานาส่งมาจากดินแดนอันไกลโพ้น
ข้าเคยพบเห็นหินผลึกก้อนใหญ่จากธรรมชาติแท้ๆ ขนาดใหญ่เท่าไหสุรา
ชาวยุทธีใส่สุราจนไ้วในนั้น ข้าเคยดื่มหนึ่งคำ หากกล่าวได้ว่ากลั่นจาก

หยกงามก็ไม่มากเกินไป ที่นั่นยังมีปอนพั่นอยู่แห่งหนึ่งนามว่าเซียนจินไถ
ข้าเคยชนะได้เมืองมา..." จู่ๆ เซียวเซอก็พูดมากขึ้น

ชื่อคงเขียนลั่วกลับเจียบลงอย่างผิดสามัญ นางพลันรู้สึกว่เซียวเซอ
ที่อยู่เบื้องหน้าผู้นี้ พอเอ่ยถึงนครหลวงเทียนฉีก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ทว่า
เซียวเซอที่เป็นเช่นนั้นกลับชวนให้รู้สึกสันทสนมมากยิ่งขึ้น ชื่อคงเขียนลั่ว
ฟังเซียวเซอพูดอย่างเจียบเจียบอยู่เนิ่นนานก่อนเอ่ยขึ้น "หากมีโอกาส
เจ้าพาข้าไปนครหลวงเทียนฉีได้หรือไม่"

เซียวเซอแยมั้ม ก่อนพยักหน้า "ย่อมได้"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3qmTVSa>